

**UCHWAŁA NR XXVIII/478/2018
RADY GMINY STĘŻYCA**

z dnia 13 lutego 2018 r.

w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami dla Gminy Stężyca na lata 2018 - 2021

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 z późn. zm.) oraz art. 87 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.) Rada Gminy Stężyca uchwala, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się Gminny Program Opieki nad Zabytkami dla Gminy Stężyca na lata 2018–2021 zaopiniowany pozytywnie przez Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący Rady Gminy
Stężyca

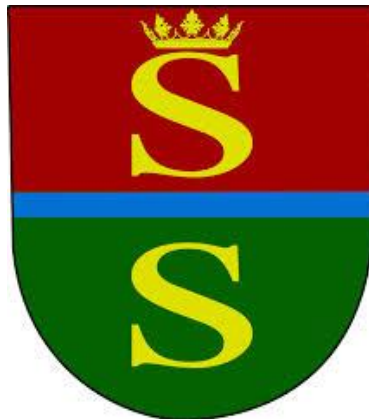
Stefan Literski

Załącznik do uchwały Nr XXVIII/478/2018

Rady Gminy Stężyca

z dnia 13 lutego 2018 r.

GMINNY PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY STĘŻYCA NA LATA 2018-2021

GRUDZIEŃ 2017 r.

Opracowanie: Wojciech Cybula

SPIS TREŚCI:

1. Wstęp
2. Podstawa prawna opracowania gminnego programu opieki nad zabytkami
3. Uwarunkowania prawne ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce
 - 3.1. Obowiązek sporządzania programów opieki nad zabytkami
 - 3.2. Definicje
 - 3.3. Sposoby opieki nad zabytkami w świetle przepisów ustawy o ochronie zabytków opieki nad zabytkami
 - 3.4. Opieka nad zabytkami jako zadanie własne gminy.
4. Uwarunkowania zewnętrzne ochrony dziedzictwa kulturowego.
 - 4.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.
 - 4.2. Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004 –2013” z Uzupełnieniem Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020” (dokument wdrożeniowy: Narodowy Program Kultury „Ochrona Zabytków i Dziedzictwa Kulturowego na lata 2004-2013”)
 - 4.3. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa i powiatu.
5. Uwarunkowania wewnętrzne ochrony dziedzictwa narodowego.
 - 5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami na poziomie gminy.
 - 5.2. Charakterystyka i ocena zasobów oraz analiza stanu dziedzictwa krajobrazu kulturowego i dziedzictwa niematerialnego Gminy Stężycy.
 - 5.3. Zabytki gminy Stężycy ujęte w Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków.
 - 5.4. Ewidencja zabytków gminy Stężycy - wykaz kart adresowych.
 - 5.5. Zabytki nieruchome gminy Stężycy wpisane do Rejestru Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (zabytki objęte formami prawnymi ochrony).
 - 5.6. Zabytki ruchome gminy Stężycy wpisane do Rejestru Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.
 - 5.7. Ochrona zabytków archeologicznych.
6. Ocena dziedzictwa kulturowego gminy Stężycy. Analiza szans i zagrożeń.
7. Założenia programowe - priorytety i kierunki działań - zadania.
8. Zasady oceny realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami.
9. Źródła finansowania Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami.
10. Podsumowanie - sposoby realizacja zadań z zakresu ochrony zabytków w gminie Stężycy

1. WSTĘP

Przedmiotem niniejszego opracowania, w jej szerokim znaczeniu jest dziedzictwo kulturowe pozostające w granicach administracyjnych gminy Stężycy. Celem opracowania jest określenie podstawowych kierunków działań i zadań na rzecz ochrony i opieki nad zabytkami gminy Stężycy. Program Opieki nad Zabytkami ma za zadanie inicjować, wspierać i koordynować prace z dziedziny ochrony zabytków i krajobrazu kulturowego oraz upowszechniać a także promować ochronę dziedzictwa kulturowego tego terenu. Jest on także podstawą współpracy między samorządem gminy a właścicielami obiektów zabytkowych oraz Pomorskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. Rozwijanie współpracy w kolejnych latach powinno przynieść społeczności gminy Stężycy wymierne korzyści w zachowaniu dziedzictwa kulturowego dla przyszłych pokoleń.

Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. j.t. z 2014 r., poz. 1446 z późniejszymi zmianami) nakłada na gminy obowiązek sporządzenia programu opieki nad zabytkami. Przyjęto wytyczne zawarte w poradniku metodycznym opracowanym przez Krajowy Ośrodek i Badań i Dokumentacji Zabytków pt. Gminny program opieki nad zabytkami. Poradnik Metodyczny- Warszawa 2008 r.

Podstawą do wykonania programu opieki nad zabytkami w gminie Stężycy na lata 2018 - 2021 było przede wszystkim **zaktualizowanie** sporządzonych w 2014 roku kart ewidencji zabytków na podstawie Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków, kart cmentarzy, kart ewidencyjnych zabytków architektury i budownictwa oraz własnego rozeznania o wartości obiektów.

Program opieki nad zabytkami jest dokumentem wymagającym cyklicznej aktualizacji. Poprzednie opracowanie powstało jako pierwsze i powinno być istotnym punktem odniesienia dla programów powstających na kolejne okresy czteroletnie, z koniecznymi zmianami, które będą uwzględniać nowe uwarunkowania prawne i administracyjne oraz zmieniające się warunki gospodarcze i społeczne. Program opieki nad zabytkami jest dokumentem uzupełniającym w systemie planowania.

2. PODSTAWA PRAWNA OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Realizowanie zadań w zakresie kultury i ochrony zabytków jest ustawowym zadaniem samorządów lokalnych. Zgodnie z brzmieniem art. 7 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. j.t. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.) „zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy m.in. kultury (...), w tym (...) ochrony zabytków i opieki nad zabytkami”

Zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza program opieki nad zabytkami swojej gminy na okres 4 lat. Podstawowym celem jego jest:

- 1) Włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju,
- 2) Uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej,

- 3) Zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania,
- 4) Wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
- 5) Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami,
- 6) Określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków,
- 7) Podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami

3. UWARUNKOWANIA PRAWNE OCHRONY I OPIEKI NAD ZABYTKAMI W POLSCE

3.1. Obowiązek sporządzania programów opieki nad zabytkami

Jak już wspomniano powyżej obowiązek sporządzania gminnych programów opieki nad zabytkami określa zapis art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. t.j. z 2014 r, poz. 1446 z późniejszymi zmianami.).

Zgodnie z nim:

- 1) Zarząd województwa, powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza na okres 4 lat odpowiednio wojewódzki, powiatowy lub gminny program opieki nad zabytkami.
- 2) Wojewódzki, powiatowy i gminny program opieki nad zabytkami przyjmuje odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu i rada gminy, po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków.
- 3) Programy, o których mowa powyżej, ogłaszane są w wojewódzkim dzienniku urzędowym.
- 4) Z realizacji programów zarząd województwa, powiatu i wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza, co 2 lata, sprawozdanie, które przedstawia się odpowiednio sejmikowi województwa, radzie powiatu lub radzie gminy.

3.2. Definicje

Istotną sprawą wydaje się przypomnienie w tym miejscu definicji związanych z ochroną zabytków. Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami szczegółowo określają definicje słownictwa dotyczące ochrony zabytków:

- 1) **Zabytek**- nieruchomość lub rzecz ruchomą, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową,
- 2) **Zabytek nieruchomy** - nieruchomość, jej część lub zespół nieruchomości, których mowa w pkt. 1
- 3) **Zabytek ruchomy** – rzecz ruchomą, jej część lub zespół rzeczy ruchomych, o których mowa w pkt. 1

- 4) **Zabytek archeologiczny** – zabytek nieruchomy, będący powierzchnią, podziemną lub podwodną pozostałością egzystencji i działalności człowieka, złożoną z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów albo zabytek ruchomy, będący tym wytworem
- 5) **Instytucja kultury wyspecjalizowana w opiece nad zabytkami** – instytucję kultury w rozumieniu przepisów o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, której celem statutowym jest sprawowanie opieki nad zabytkami,
- 6) **Prace konserwatorskie** – działania mające na celu zabezpieczenie i utrwalenie substancji zabytku, zahamowanie procesów jego destrukcji oraz dokumentowanie tych działań
- 7) **Prace restauratorskie** – działania mające na celu wyeksponowanie wartości artystycznych i estetycznych zabytku, w tym, jeżeli istnieje taka potrzeba, uzupełnienie lub odtworzenie jego części, oraz dokumentowanie
- 8) **Badania konserwatorskie** – działania mające na celu rozpoznani historii i funkcji zabytku, ustalenie użytych do jego wykonania materiałów zastosowanych technologii, określenie stanu zachowania tego zabytku oraz opracowanie diagnozy, projektu i programu prac konserwatorskich
- 9) **Badania architektoniczne** – działania ingerujące w substancję zabytku, mające na celu rozpoznanie i udokumentowanie pierwotnej formy obiektu budowlanego oraz ustalenie zakresu jego kolejnych przekształceń
- 10) **Badania archeologiczne** – działania mające na celu odkrycie, rozpoznanie, udokumentowanie i zabezpieczenie zabytku archeologicznego
- 11) **Historyczny układ urbanistyczny lub ruralistyczny** – przestrzenne założenie miejskie lub wiejskie, zawierające zespoły budowlane, pojedyncze budynki i formy zaprojektowanej zieleni, rozmieszczone w układzie historycznych podziałów własnościowych i funkcjonalnych, w tym ulic lub sieci dróg
- 12) **Historyczny zespół budowlany** - powiązaną przestrzennie grupę budynków wyodrębnioną ze względu na formę architektoniczną, styl, zastosowane materiały, funkcję, czas powstania lub związek z wydarzeniami historycznymi
- 13) **Krajobraz kulturowy** – przestrzeń historycznie ukształtowaną w wyniku działalności człowieka, zawierającą wytwory cywilizacji oraz elementy przyrodnicze
- 14) **Otoczenie** – teren wokół lub przy zabytku wyznaczony w decyzji o wpisie tego terenu do rejestru zabytków, w celu ochrony wartości widokowych zabytku oraz jego ochrony przed szkodliwym oddziaływaniem czynników zewnętrznych.

3.3. Sposoby opieki nad zabytkami w świetle przepisów ustawy o ochronie zabytków opieki nad zabytkami.

Na podstawie art. 5, art. 6 ust.1 i art. 86 Konstytucji RP zabytki zostały objęte ochroną zadeklarowaną jako konstytucyjny obowiązek państwa i każdego obywatela. Głównym aktem prawnym regulującym zasady ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce jest ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. j.t. z 2014r. poz. 1446 z późn. zm.). Według zapisów art. 4 cytowanej ustawy ochrona zabytków polega w szczególności na podejmowaniu przez organy administracji publicznej, działań mających na celu:

- 1) zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie,
- 2) zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków,
- 3) udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków,
- 4) przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi zabytków za granicę,
- 5) kontrolę stanu zachowania i przeznaczenia zabytków,
- 6) uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska.

Zgodnie z art. 5 powyższej ustawy opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega w szczególności na zapewnieniu warunków:

- 1) naukowego badania i dokumentowania zabytku,
- 2) prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku
- 3) zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie,
- 4) korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości,
- 5) popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania:

- 1) zabytki nieruchome będące, w szczególności:
 - krajobrazami kulturowymi,
 - układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi,
 - dziełami architektury i budownictwa, dziełami budownictwa obronnego,
 - obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi,
 - cmentarzami,
 - parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni,
 - miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,
- 2) zabytki ruchome będące, w szczególności:
 - dziełami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej,
 - kolekcjami stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,
 - numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami,
 - wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i narzędziami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,
 - materiałami bibliotecznymi, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997r. o bibliotekach (Dz. U. j.t. z 2012 poz. 642 z późn. zm.),
 - instrumentami muzycznymi,
 - wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi,
 - przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,
- 3) zabytki archeologiczne będące, w szczególności:
 - pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa,

- cmentarzyskami,
- kurhanami,
- relikdami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.

Art. 6 ust. 2 ustawy mówi również, iż ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej. W ustawie znajdują się zapisy precyzujące formy ochrony zabytków.

Art. 7 ustawy stanowi, iż formami ochrony zabytków są:

- 1) wpis do rejestru zabytków,
- 2) uznanie za pomnik historii,
- 3) utworzenie parku kulturowego,
- 4) ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

Ponadto uregulowania dotyczące ochrony zabytków i opieki nad zabytkami znajdują się m.in. w poniższych ustawach:

- ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. j.t. z 2017r. poz. 1073 z późn. zm.),
- ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. j.t. z 2017 r. poz. 1332 z późn. zm.),
- ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. j.t. z 2016 r. poz. 2147 z późn. zm.),
- ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturowej (Dz. U. j.t. z 2017 r. poz. 862).

3.4. Opieka nad zabytkami jako zadanie własne gminy:

Obowiązki gminy w analizowanym zakresie określają zarówno przepisy ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. j.t. z 2014r. poz. 1446 z późn. zm.), jak również ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. j.t. z 2016 r. poz. 446)

4. UWARUNKOWANIA ZEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

4.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami są zbieżne z Gminnym Programem Opieki nad Zabytkami Gminy Stężyca. Cele te wymienione są w **Krajowym Programie Ochrony Zabytków i Opieki nad Zabytkami na lata 2014-2017** (program na kolejne lata nie został jeszcze uchwalony)

Krajowy Program Ochrony Zabytków i Opieki nad Zabytkami na lata 2014-2017 jest dokumentem przyjętym uchwałą nr 125/2014 Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2014r. utworzonym na podstawie przepisów art. 86 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U.

j.t. z 2014r. poz. 1446 z późn. zm.). W Krajowym Programie dokonano diagnozy stanu ochrony zabytków w Polsce w trzech podstawowych płaszczyznach: organizacji i zadań organów ochrony zabytków w Polsce, stanu zachowania zabytków w Polsce, w tym roli i znaczenia rejestru zabytków oraz systemów informacji o zabytkach, komunikacji, porozumienia i współpracy w obszarze ochrony zabytków w Polsce. W oparciu o Diagnozę przeprowadzono analizę SWOT i w ścisłym powiązaniu z jej wynikami oraz w powiązaniu z celem 4 Strategii Rozwoju Kapitału Społecznego (Rozwój i efektywne wykorzystanie potencjału kulturowego i kreatywnego) sformułowano cel główny Krajowego Programu: „wzmocnienie roli dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków w rozwoju potencjału kulturowego i kreatywnego Polaków”.

Dla realizacji celu głównego opracowano trzy cele szczegółowe:

- 1) wspieranie rozwiązań systemowych na rzecz ochrony zabytków w Polsce,
- 2) wzmocnienie synergii i działania organów ochrony zabytków,
- 3) tworzenie warunków do aktywnego uczestnictwa w kulturze, edukacji na rzecz dziedzictwa kulturowego oraz jego promocji i reinterpretacji, które z kolei realizowane będą w ramach szczegółowych zadań.

Dla wszystkich wymienionych w Krajowym Programie celów i zadań opracowano szczegółowy harmonogram realizacji wraz z planem finansowym programu. Dokument jest uzupełniony o projekt systemu wdrażania, monitoringu i ewaluacji oraz analizę ryzyka.

Istotnym rozwiązaniem, porządkującym zagadnienia przedstawione w Krajowym Programie i uwzględnionym na każdym etapie prac nad dokumentem, są zagadnienia horyzontalne: tematy wiodące, których problematyka została poruszona w co najmniej dwóch obszarach diagnozy oraz w celach szczegółowych. Są to:

- a) podniesienie sprawności i skuteczności działań organów ochrony zabytków, w tym jakości merytorycznej decyzji administracyjnych (szkolenia, standaryzacja działań, itp.);
- b) porządkowanie rejestru zabytków oraz stworzenie wiarygodnej metodologicznie diagnozy stanu zachowania zabytków nieruchomych;
- c) zwiększenie uspołecznienia ochrony zabytków i opieki nad zabytkami; budowanie przez organy ochrony zabytków partnerskich relacji z obywatelami, jak i propagowanie postaw współodpowiedzialności społecznej za zachowanie zabytków (współpraca z mediami, wykorzystywanie mediów elektronicznych, konkursy, itp.);
- d) wdrożenie procesów kształtowania postawy krajobrazowej wśród organów ochrony zabytków;
- e) zwiększenie zaangażowania samorządów, ze szczególnym uwzględnieniem gmin, w ochronę i opiekę nad zabytkami oraz wzmocnienie zaangażowania społecznego na rzecz ochrony zabytków, w tym propagowanie parków kulturowych (ich stanowienie jest władczą kompetencją rad gmin) jako skutecznej formy ochrony zabytków.

Zagadnienia horyzontalne nie tworzą dodatkowego poziomu w hierarchicznej strukturze dokumentu, zgodnie z jego podziałem na cel główny, cele szczegółowe i kierunki działania. W sposób istotny jednak wskazują zagadnienia priorytetowe w obszarze ochrony zabytków, przyjęte do realizacji do 2017 r. (program na kolejne lata nie został jeszcze uchwalony).

4.2. Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004 –2013” z Uzupełnieniem Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020” (dokument wdrożeniowy: Narodowy Program Kultury „Ochrona Zabytków i Dziedzictwa Kulturowego na lata 2004-2013”)

Przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 21 września 2004r. „Narodowa Strategia Kultury na lata 2004-2013” oraz Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020” przyjęte w 2005r. zawiera strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Są to rządowe dokumenty tworzące ramy dla nowoczesnego mecenatu państwa w sferze kultury, a przede wszystkim dla nowocześnie pojmowanej polityki kulturalnej państwa, funkcjonującej w warunkach rynkowych, w połączeniu z perspektywami kolejnych okresów programowania Unii Europejskiej.

Misją strategii jest: Zrównoważony rozwój kultury, jako najwyższej wartości przenoszonej ponad pokoleniami, określający całokształt historycznego i cywilizacyjnego dorobku Polski, wartości warunkującej tożsamość narodową i zapewniającej ciągłość tradycji i rozwój regionów.

Celem strategicznym Narodowego Programu Kultury jest intensyfikacja ochrony i upowszechniania dziedzictwa kulturowego, w tym szczególnie kompleksowa poprawa stanu zabytków nieruchomych. W przypadku Gminy Stężyca powyższy cel może być realizowany dzięki następującym celom cząstkowym:

- poprawa warunków instytucjonalnych, prawnych i organizacyjnych w sferze dokumentacji i ochrony zabytków,
- kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele kulturalne, turystyczne, edukacyjne, rekreacyjne i inne cele społeczne,
- zwiększenie roli zabytków w rozwoju turystyki i przedsiębiorczości poprzez tworzenie zintegrowanych narodowych produktów turystycznych.

Za cel strategiczny Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Kultury i Zachowanie Dziedzictwa Kulturowego przyjęto tworzenie warunków dla wzrostu konkurencyjności i znaczenia kultury, jako czynnika rozwoju społeczno - ekonomicznego. Cel ten będzie realizowany między innymi poprzez wdrażanie priorytetów w zakresie:

- ochrony i zachowanie dziedzictwa kulturowego o znaczeniu ponadregionalnym,
- budowy i rozbudowy infrastruktury kultury o znaczeniu ponadregionalnym,
- renowacji i konserwacji zabytków architektury.

W kontekście Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Stężyca istotne wydają się ostatnie z wymienionych działań. Celem realizacji działania jest zachowanie dla przyszłych pokoleń obiektów dziedzictwa kulturowego poprzez renowację, konserwację, a także zabezpieczenie przed zniszczeniem, kradzieżą.

W ramach działania do realizacji przewiduje się projekty infrastrukturalne o wartości powyżej 100 tys. euro. Wśród kwalifikujących się projektów są między innymi:

- konserwacja zabytków ruchomych, nie wchodzących w skład zasobów muzealnych, w tym wystroju i historycznego wyposażenia kościołów,
- zabezpieczenie przed skutkami klęsk żywiołowych, zniszczeniem, kradzieżą i nielegalnym wywozem zagranicę zabytków ruchomych i nieruchomych.

Beneficjentami Programu mogą być między innymi jednostki samorządu terytorialnego, ich związki i stowarzyszenia, organizacje pozarządowe działające na zasadzie non - profit, kościoły i związki wyznaniowe.

4.3. Uzupelnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004 -2020

Gminny Program Opieki nad Zabytkami Gminy Stężycza, w wielu punktach jest zbieżny z głównymi zadaniami Programu Operacyjnego Uzupelnienia Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004 –2020 pod nazwą „**Dziedzictwo kulturowe**”, a w szczególności z priorytetem dotyczącym rewaloryzacji zabytków nieruchomych i ruchomych. Jego celem jest w szczególności:

- poprawa stanu zachowania zabytków,
- zwiększenie narodowego zasobu dziedzictwa kulturowego (w tym także dziedzictwa archeologicznego),
- kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele inne niż kulturalne,
- zwiększenie roli zabytków w rozwoju turystyki,
- poprawa warunków instytucjonalnych, prawnych i organizacyjnych w zakresie ochrony zabytków i ich dokumentacji,
- zabezpieczenie zabytków, muzealiów i archiwaliów przed skutkami klęsk żywiołowych, kradzieżami i nielegalnym wywozem za granicę.

Beneficjentami Programu mogą być m.in. samorządowe instytucje kultury i jednostki samorządu terytorialnego. Zadania Programu będą realizowane poprzez rewaloryzację zabytków nieruchomych i ruchomych, realizowany bez udziału środków europejskich, dotyczący bezpośrednio:

- ochrony i zachowania krajobrazu kulturowego wsi,
- rewitalizacji, rewaloryzacji, konserwacji, renowacji, modernizacji i adaptacji na cele inne niż kulturalne historycznych obiektów i zespołów zabytkowych wraz z ich otoczeniem, w tym zespołów fortyfikacyjnych oraz budowli obronnych, parków i ogrodów,
- rewaloryzacji i konserwacji zabytków budownictwa drewnianego,
- rewaloryzacji zabytkowych cmentarzy oraz renowacji, ochronie i zachowaniu miejsc pamięci i martyrologii,
- prowadzenia badań archeologicznych i zabezpieczenia zabytków archeologicznych,
- konserwacji zabytków ruchomych (nie wchodzących w skład zasobów muzealnych), w tym w szczególności wystroju i historycznego wyposażenia kościołów,
- dokumentowania zabytków (w tym badania naukowe i inwentaryzacja),
- zabezpieczenia przed skutkami klęsk żywiołowych, zniszczeniem, kradzieżą i nielegalnym wywozem zagranicę zabytków ruchomych i nieruchomych,
- ochrony zabytków na wypadek sytuacji kryzysowych i konfliktu zbrojnego.

4.4. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa i powiatu.

Jednym z programów strategicznych dla województwa pomorskiego jest powstały w marcu 2014r. **Projekt Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Pomorskiego na lata 2014-**

2020. Dla niniejszego programu opieki nad zabytkami, istotny jest dział poświęcony turystyce i kulturze.

Ważnym czynnikiem rozwoju dziedzictwa kulturowego, będącego świadectwem bogatych tradycji i tożsamości regionalnej jest dążenie do wzrostu atrakcyjności turystycznej województwa. Zasoby dziedzictwa kulturowego tworzą ogromne i ciągle jeszcze słabo wykorzystane możliwości rozwojowe regionu. Podjęte w tym zakresie przedsięwzięcia przyczynią się do wzrostu roli kultury i turystyki jako czynnika stymulującego rozwój społeczno-gospodarczy województwa pomorskiego. Realizowane będą przedsięwzięcia, które mogą dotyczyć gminy Stężyca jak np.: modernizacja, rewaloryzacja, renowacja, konserwacja i adaptacja budynków i budowli i innych obiektów o znaczeniu historycznym a także zabezpieczenie obiektów dziedzictwa kulturowego na wypadek zagrożeń oraz poprawa dostępu do obiektów zabytkowych.

Istotnym też dla województwa pomorskiego a tym samym gminy Stężyca jest wspieranie i zachowanie walorów turystycznych poprzez realizowanie m.in. następujących przedsięwzięć m.in.: ochrona, rewaloryzacja i udostępnianie miejsc cennych przyrodniczo (np. szlaki turystyczne, ścieżki rowerowe, ścieżki dydaktyczne, punkty widokowe a także rewaloryzacja parków gminnych, podworskich oraz zabytkowych cmentarzy jak dóbr kultury). Dokument ten uwzględnia wyniki regionalnych konsultacji społecznych, postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Bardziej długofalowym dokumentem jest „**Strategia Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020**” gdzie w rozdziale „Unikatowa oferta turystyczna i kulturalna” proponuje się wykorzystywanie w sposób racjonalny i efektywny walorów naturalnych, kulturalnych oraz dziedzictwa kulturowego regionu poprzez wzmocnienie wizerunku danego terenu oraz większą rozpoznawalność i spójność kluczowych regionalnych marek turystycznych i kulturalnych.

W Programie Opieki nad Zabytkami Województwa Pomorskiego na lata 2016-2019 przyjętym w dniu 26 września 2016 r. Uchwałą nr 274/XXVI/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego głównym zamierzeniem jest stworzenie warunków dla kreowania i realizowania zadań z zakresu ochrony zabytków na terenie województwa pomorskiego oraz wykorzystanie dziedzictwa kulturowego jako czynnika wpływającego na realizację planów rozwojowych regionu w zakresie jakości życia mieszkańców oraz wzrostu konkurencyjności gospodarki. Jest to trzeci tego typu dokument opracowany dla województwa pomorskiego. W toku prac, jako podstawowy punkt odniesienia przyjęto zakres i sposób realizacji poprzednio obowiązujących programów na lata 2007-2010 oraz 2011-2014. Zawiera cele gospodarcze, społeczne, kulturowe i ekologiczne ujmowane z ponadpokoleniowego punktu widzenia. W ramach prac nad strategią opracowana została diagnoza stanu rozwoju społeczno-gospodarczego województwa, która wskazała m.in. na wagę znaczenia wartości regionalnych: kultury i tożsamości, w tym na fakt, m.in. że: poczucie tożsamości regionalnej jest w województwie pomorskim zróżnicowane, a kultura i tradycja zajmują szczególne i trwałe miejsce w wartościach kulturowych regionu. Województwo pomorskie wyróżnia oryginalna wielokulturowość, stanowiąca mieszankę dziedzictwa polskiego (w tym kaszubskiego, kocińskiego i kresowego), hanzeatyckiego, pruskiego, ale również ukraińskiego, jej materialnym odzwierciedleniem są liczne zabytki i obiekty kulturalne. Istotne jest także dziedzictwo historii najnowszej. Ponadto województwo pomorskie posiada unikatowe i różnorodne zasoby przyrodnicze i krajobrazowe o dużym potencjale generującym ruch turystyczny.

Na poziomie powiatu istotnym jest opracowanie **Strategii Rozwoju Powiatu Kartuskiego 2040**, które powstało w grudniu 2016r. W interesującym nas temacie opieki nad zabytkami podkreślona została kultura kaszubska jako ważne bogactwo tego powiatu i jego mieszkańców, co buduje poczucie wspólnoty i tożsamości. Dziedzictwo, tradycje Kaszubów, w tym język, piśmiennictwo, muzyka, obyczaje, wzornictwo, rękodzieło i architektura stanowią o wyjątkowości i unikatowości naszej małej ojczyzny w skali kraju. Kultura Kaszub przekazywana jest w sposób naturalny kolejnym pokoleniom, zarówno w domach rodzinnych, jak i szkołach, w których dzieci mogą uczestniczyć w lekcjach języka kaszubskiego. Dodatkowo, ważnym ogniwem zachowania i promocji kultury kaszubskiej są lokalne centra kultury i muzea. Do najważniejszych miejsc na mapie znaczeniowej Kaszub należy bez wątpienia zaliczyć Muzeum Kaszubskie w Kartuzach, Centrum Edukacji i Promocji Regionu w Szymbarku czy Muzeum Ceramiki Kaszubskiej Neclów w Chmielnie. Istotną rolę odgrywa Żukowska Szkoła Haftu Kaszubskiego, oddziałująca na wzornictwo całych Kaszub. Zachowaniu pamięci, kultywowaniu tradycji i wierzeń służą też ośrodki kultu religijnego o znaczeniu ponadlokalnym, w tym Sanktuarium Królowej Kaszub w Sianowie, przepiękna Kolegiata w Kartuzach wraz z pozostałościami po kompleksie klasztornym, a także kościół w Żukowie, pozostały po klasztorze Norbertanek, będący najstarszym obiektem gotyckim w powiecie.

5. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA NARODOWEGO

5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami na poziomie gminy.

Jednym z podstawowych dokumentów określającym obszary, cele i kierunki interwencji polityki rozwoju gminy jest **Strategia Rozwoju Gminy Stężyca na lata 2014 – 2025**.

Z treści powyższej strategii wynika, że przodującymi walorami Gminy Stężyca poza atrakcjami środowiska przyrodniczego są walory kulturowe związane z położeniem na historycznym terenie Kaszub – w jego najbardziej tradycyjnej i rdzennej części. Fakt ten powoduje, że tereny te bogate są w zabytki kultury zarówno materialnej, jak i niematerialnej świadczące o odmienności kultury kaszubskiej i bogatej przeszłości historycznej tego obszaru. Na tej podstawie należy wskazać, że wiele z istniejących obecnie obiektów materialnych ma status obiektów podlegających ochronie prawnej. W tym zakresie ochrona krajobrazu kulturowego w gminie Stężyca dotyczy:

- obiektów wpisanych do rejestru zabytków – zespół dworsko-parkowy w Sikorzynie, kościół parafialny p.w. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej oraz dawny zbór ewangelicki w Stężycy, zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Józefa z plebanią, kaplicą przedpogrzebową, budynkami gospodarczymi i elementami małej architektury (mur kościelny, brama, atrium) w Wygodzie Łączyńskiej, a także dawny zbór ewangelicki w Szymbarku,
- 12 obiektów archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków – w tym cmentarzyska płaskie i kurhanowe oraz grodziska,

W przypadku dóbr kultury niematerialnej szczególnie ważnym wyznacznikiem tożsamości narodowej, czy etnicznej jest kultura ze wszystkimi jej składnikami. W sytuacji Gminy Stężyca jak i całych Kaszuby szczególną rolę odgrywa język – jedyny język regionalny w Polsce. Jest on jedynym z języków polskich należących do lechickiej grupy języków zachodniosłowiańskich. Kaszubskim posługuje się wielu mieszkańców województwa pomorskiego. Jest on obecny w literaturze, prasie, radiu, telewizji, w szkole i wielu kościołach. Dzięki wielu wybitnym twórcom kaszubskim, rozwój i znaczenie języka idzie teraz we właściwym kierunku, jej rozwijanie i kultywowanie. Obok języka polskiego, język kaszubski jest jedynym językiem „regionalnym” uznanym prawnie w naszym kraju. Obszar gminy Stężyca charakteryzuje się w tym zakresie jednym z najwyższych na terenie kaszub odsetkiem ludności, która posługuje się językiem kaszubskim. W całej Gminie Stężyca ludność kaszubska stanowi aż 95 % wszystkich jej mieszkańców, co plasuje ją na drugim miejscu w powiecie kartuskim zaraz po gminie Sierakowice. Na podstawie diagnozy społecznej (z uwzględnieniem m. in. powyższych walorów gminy), a także dzięki konsultacjom, podczas których przedstawiono mieszkańcom założenia przeprowadzonej analizy SWOT oraz specyfiki obszaru gminy określono kierunki działań, które mają być realizowane w najbliższej perspektywie. Stworzono schemat celów, który uporządkował postulaty i sugestie mieszkańców, tworząc jednocześnie wizję rozwoju gminy. Biorąc pod uwagę obszary, wokół których skupiały się prace nad analizą SWOT wyodrębniono 3 główne cele:

- 1) Zrównoważony rozwój przestrzenny i ochrona środowiska naturalnego,
- 2) Rozwój społeczny i kulturalny,
- 3) Wspieranie rozwoju turystyki, przedsiębiorczości i rolnictwa.

Głównymi problemami gminy Stężyca, 18 lat temu, gdy powstawała pierwsza strategia rozwoju były:

- brak aktualnego planu zagospodarowania przestrzennego
- poprawa jakości lokalnych dróg
- utylizacja odpadów stałych
- nielegalne obiekty rekreacyjne
- brak koncepcji rozwoju turystyki i usług około turystycznych
- zachowanie walorów przyrodniczo – krajobrazowych gminy
- brak spójnego procesu rozwijania kultury
- brak metod pozyskiwania środków na cele rozwoju kultury
- zapewnienie promocji gminy
- pozyskanie większej puli pieniędzy z turystyki do budżetu gminy
- osiągnięcie korzyści z tytułu istnienia Parku Krajobrazowego
- osiągnięcie wystarczającego poziomu infrastruktury dla turystyki
- uzyskanie wsparcia finansowego dla proekologicznych rozwiązań w infrastrukturze
- doprowadzenie do odpowiedniego stosowania i egzekwowania prawa wodnego
- sprawa własności jezior – przejęcie przez gminy
- usytuowanie w gminie szkolnictwa na poziomie średnim i możliwości dokończenia się osób dorosłych
- oczyszczenie ścieków zrzucanych obecnie do wód powierzchniowych

Obecnie rozwój gminy Stężyca w dużej mierze polepszył się, choć opieka nad zabytkami nie jest jeszcze na najwyższym poziomie. Wiele punktów programu z 1999 roku porównując z aktualną

strategią zostało zrealizowanych. Bardzo dużo zrealizowano w zabytkach wpisanych do Rejestru Zabytków, jednak inne wpisane do Gminnej Ewidencji Zabytków są uzależnione od starań i wyłącznego wkładu właścicieli tych obiektów. Zwiększenie inwestycji na ochronę zabytków przyniosłoby wymierne, dodatkowe korzyści dla wizerunku gminy.

Jednym z podstawowych dokumentów jest **Program rozwoju Lokalnego Gminy Stężycza z 2004r.** Opracowanie w sposób szczegółowy omawia sytuację społeczno- gospodarczą gminy w tym interesujące nas walory turystyczne a co za tym idzie, istniejące zabytki na tym terenie. Omówione jest szereg miejscowości tej gminy o wysokich wartościach kulturowych, stan ich zachowania jak i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej a także krajobrazu kulturowego tak istotnego pod względem turystycznym dla gminy Stężycza.

Innym bardzo istotnym dokumentem jest **Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Stężycza pochodzący z 2005r.** Ważnym dla tego programu jest omówienie uwarunkowań wynikających ze stanu ładu przestrzennego i wymogów jego ochrony oraz uwarunkowań wynikające ze stanu środowiska, w tym stanu rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej, wielkości i jakości zasobów wodnych oraz wymogów ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. Dla programu ochrony zabytków gminy istotnym są uwarunkowania wynikające ze stanu dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. W opracowaniu przedstawiono waloryzację miejscowości gminy Stężycza pod względem ich wartościach kulturowych jak i zagrożenia dla tych wartości. Jednym z wielu wytycznych studium jest m.in. zachowanie wartości historycznych gminy poprzez ochronę obiektów zabytkowych, ochronę wartości krajobrazowych oraz tradycji kulturowej. W studium określa się w szczególności:

- kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów
 - obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego
 - obszary i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej
- Uchwałą Nr XXIII/377/2017 Rady Gminy Stężycza z dnia 30 maja 2017r. w sprawie uchwalenia zmian części studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Stężycza, dokonano kolejnych już zmian do Studium pochodzącego z 2005r. Polityka przestrzenna gminy opiera się na miejscowych planach zagospodarowania poszczególnych miejscowości, o których była mowa w powyższych rozdziałach w oparciu o powyżej omówione Studium.

5.2. Charakterystyka i ocena zasobów oraz analiza stanu dziedzictwa krajobrazu kulturowego i dziedzictwa niematerialnego Gminy Stężycza.

Gmina Stężycza jest bardzo atrakcyjnie położonym terenem pod względem krajobrazowym (ukształtowanie terenu, bogactwo lasów i jezior). Jest ona położona w środkowej części województwa pomorskiego, w powiecie kartuskim centralnej części Pojezierza Kaszubskiego. Obejmuje najbardziej zróżnicowaną pod względem rzeźby, część obszaru Niżu Polskiego z pasmem wzgórz Szymbarskich i najwyższym szczytem: Wieżycą (329 m n.p.m.). Gmina Stężycza zajmuje południowo - zachodnią część Zespołu Jezior Raduńskich – jedne z najpiękniejszych krajobrazowo terenów rekreacyjnych Pojezierza Kaszubskiego. Zespół jezior raduńskich wchodzi w całości w obszar Kaszubskiego Parku Krajobrazowego. Gmina podzielona jest na 18 obrębów

wiejskich: Stężyca, Borucino, Czaple, Gapowo, Stężycka Huta, Gołubie, Kamienica Szlachecka, Klukowa Huta, Łączyno, Łosienice, Niesiołowice, Nowa Wieś, Potuły, Pierszczewo, Sikorzyno, Szymbark, Zgorzałe i Żuromino. Ośrodkiem administracyjnym gminy jest Stężyca. Jest to gmina o charakterze rolniczym, z silnie rozwiniętą funkcją turystyczną oraz usługową. Na jej terenie występuje szereg zabytków archeologicznych, w tym cmentarzysko z epoki żelaza w Klukowej Hucie, cmentarzysko kurhanowe z epoki brązu w Niesiołowicach i grobów skrzynkowych w Borucinie oraz grodziska wczesnośredniowieczne w Kamienicy Szlacheckiej i Starych Czaplach. Blisko połowa terenu gminy objęta jest ochroną przyrody Kaszubskiego Parku Krajobrazowego, a pozostała część leży w jego otulinie. Na terenie gminy znajdują się dwa rezerваты przyrody – „Ostrzycki Las” oraz „Wieżycza”. Pojezierze Kaszubskie stanowią ciąg moren czołowych, poprzecinane głębokimi rynnami z licznymi jeziorami. Oprócz znalezisk archeologicznych zachowały się też elementy średniowiecznej struktury osadniczej jak grodziska, układy ruralistyczne osad i założeń folwarcznych oraz trakty komunikacyjne a także obiekty architektoniczne w postaci chat, domów, obiektów usługowych i sakralnych. Powstanie wsi na obszarze gminy datuje się od przełomu XII i XIII wieku w wyniku rozwoju własności kościelnej, klasztornej i prywatnej. Wśród typów rozplanowania rozróżnia się wsie ulicowe (Borucino, Nowe Czaple) oraz placowe (Potuły, Stare Czaple, Szymbark). W wieku XVII powstały liczne osady pokutnicze, wokół których tworzyły się wsie i przysiółki. Na przełomie XIX i XX wieku powstało szereg rozproszonych kolonii i tzw. „wybudowań”. Ważny wpływ na rozwój sieci osadniczej miał historyczny układ komunikacyjny a zwłaszcza drogi: Gdańsk – Kościerzyna i Gdańsk – Kartuzy – Bytów. W poł. XX wieku powstała linia kolejowa Gdynia – Bydgoszcz o charakterze trasy turystycznej, tzw. „trasa kaszubska”.

Zachowały się także liczne zagrody wiejskie (budynki mieszkalne i gospodarcze) tworzące zespoły, murowane z cegły jak i konstrukcji szkieletowej. Ważnymi obiektami sakralnymi na terenie gminy są kościoły w: Stężycy, Szymbarku i Wygodzie Łączyńskiej.

Gmina jest niezwykle atrakcyjna nie tylko pod względem krajobrazowym, ale także posiada takie atrakcje turystyczne jak wieża widokowa na szczycie najwyższego wzniesienia w Wieżycy, Ogród Botaniczny w Gołubiu, Muzeum najdłuższej deski oraz Muzeum Ciesielnictwa i Dom Sybiraka w Szymbarku, Dworek Wybickiego w Sikorzynie a także wyciągi narciarskie na zboczach wzniesienia w Wieżycy. W Gminnej Ewidencji Zabytków znalazły się wsie, które posiadają w swych zasobach ciekawe obiekty i których warto przedstawić zachowane wartości historyczne, kulturowe i krajobrazowe.

Borucino

Wieś lokowana na prawie polskim, w połowie XV w. Należała do komturstwa gdańskiego, komornictwa mirachowskiego. Była własnością rycerską do XVI w. kiedy to przeszła na własność szlachecką. Od 1648 r. właścicielami byli Borucki i Warzewski. Przed 1735 r. utrzymany był podział na dwie części szlacheckie, po 1816 r. w katastrze kontrybucyjnym wymieniona jako osada złożona z trzech części szlacheckich. Do około 1880 r. należała do Hojnego z Pępowa, potem stanowiła własność parafii ewangelickiej w Mirachowie, a następnie do parafii katolickiej w Stężycy.

Wieś o dużym potencjale krajobrazowym zachowała historyczny charakter wsi ulicowej o zabudowie obustronnej z wyjątkiem brzegu jeziora gdzie usytuowana jest zabudowa jednostronna. Wieś o dużych wartościach krajobrazowych. Obiektów zabytkowych we wsi pozostało niewiele.

Jednym z nich jest kapliczka ceglana z 1925-26r. Zagrożeniem dla układu przestrzennego jest współczesna zabudowa, która zastępuje zabudowę historyczną.

Czapielski Młyn.

Wieś usytuowana jest między Jeziorem Bukrzyno Duże a Jeziorem Ostrzyckim i przynależy administracyjnie do wsi Czaple. Jest znanym miejscem rekreacyjnym pozbawionym historycznej zabudowy. Na południe od wsi, na terenie lasu, w pobliżu drogi leśnej zachował się jedynie, mocno zaniedbany, niewielki cmentarz ewangelicki.

Czaple Stare (Stare Czaple)

W 1365 r. wieś wymieniana jest jako dobra rycerskie. W 1380 r. została zakupiona przez Johanna z Rusocina i подарowana klasztorowi w Kartuzach, który był jej właścicielem jeszcze w XVI w. Wieś była dzierżawiona. W 1734 r. została splądrowana przez oddziały kozackie. W 1823 r. nastąpiło upaństwowienie dóbr klasztornych a ziemię przekazano na własność chłopom.

Niewielka wieś niegdyś o układzie owalnicy wokół niewielkiego jeziora Buk zachowała częściowo prostopadły do brzegu jeziora, układ działek wraz z drogą od str. pn. i wsch. Na mapie Pomorza Gdańskiego z 1877r. widoczny dawny układ owalnicowy. Obecnie wieś rozbudowana wzdłuż drogi prowadzącej do większej wsi - Gołubia ze współczesną zabudową i zachowaną ceglana kapliczką z pocz. XX w. Brzeg jeziora Buk obsadzony drzewami. Walory krajobrazowe wsi i jej najbliższego otoczenia oraz układ przestrzenny zostały zachowane i są czytelne. Jednak zagrożeniem dla środowiska kulturowego jest dekapitalizacja zabudowy noszącej cechy historyczne oraz nowo wznoszone budynki o przytłaczającej skali i cechach. Ma to niekorzystny wpływ na układ przestrzenny wsi.

Gołubie

Wieś usytuowana jest pomiędzy jeziorami Patulskim i Dąbrowskim. W 1258 r. nadana przez Sambora II klasztorowi cystersów z Pelplina, w 1284 r. cały obszar wydzierżawiony został księżniczce Gertrudzie, od której zakupili go Krzyżacy. W 1432 r. wieś sprzedana została klasztorowi w Kartuzach, do tego czasu na prawie polskim. Na początku XVII w. wydzierżawiono ją rodzinie Kracht, później sprzedano część Feliksowi Konarskiemu. W 1614 r. klasztor znów przejął zarząd nad wsią. Wieś należała do parafii ewangelickiej w Szymbarku, od 1894 r. do kościoła w Stężycy. Katolicy należeli do parafii w Stężycy. Gołubie jest wsią ulicową o obustronnej zabudowie z młynem zlokalizowanym w środkowej części osady przy cieku wodnym. Przebieg głównej drogi, dzisiejsza ulica Sambora, został dostosowany do ukształtowania terenu i jest czytelny do dziś. Zachowała się część dawnej zabudowy, choć w zmienionej formie. Na uwagę zasługuje tu zagroda przy ul. Sambora II/3 gdzie jeden z budynków gospodarczych, chyba już jeden z ostatnich, posiada dach kryty słomą.

Ponadto zachował się zespół dworca kolejowego z budynkiem dworca oraz budynkami mieszkalnymi. Dworzec ten powstał w 1901r. w ramach budowy linii kolejowej między Kościerzyną a Kartuzami. Jest on jednym z niewielu dworców na tym terenie zachowanych w swym historycznym wyglądzie.

Nowa zabudowa wsi rozwinęła się po wojnie głównie po stronie dworca kolejowego co wpłynęło na zachowanie dawnego układu przestrzennego, niemniej następuje powolny zanik tradycyjnych form zabudowy, będących wynikiem licznych przebudów obiektów historycznych. Należy też wspomnieć o Ogrodzie Botanicznym w Gołubiu, który jest dużą atrakcją turystyczną. Został on założony w 1971r na powierzchni ponad 2 ha, gdzie zgromadzono ponad 4 tys. taksonów roślin naczyniowych pochodzących z różnych obszarów Ziemi. Zbiory roślinne podzielone są na 5

działów: ekologiczny, roślin leczniczych, roślin ozdobnych, arboretum i zadrzewienia. Ogród prowadzi działalność naukową, dydaktyczną i społeczną. Ma szeroką rzeszę zwiedzających i przyczynia się do popularyzacji wiedzy botanicznej m.in. gminy Stężyca.

Kamienica Szlachecka

Pierwsze wzmianki w źródłach o Kamienicy Szlacheckiej pojawiły się w XV wieku. Od 1906 należy do parafii we wsi Wygoda. Nazwa pochodzi od kaszubskiego słowa "kamińca" oznaczającego kamieniste miejsce. Zabudowa wsi została zmodernizowana - zachował się jedynie ceglany budynek mieszkalny z erklem a także kapliczka z pocz. XXw. jak i cmentarz poepidemiczny na pd –zach od wsi, oznaczony dziś metalowym krzyżem.

Klukowa Huta

Wieś położona na obrzeżach Kaszubskiego Parku Krajobrazowego na skrzyżowaniu dróg. Wieś parafialna notowana w źródłach od r. 1688 (z ksiąg ławniczych Kościerzyny), potem w 1749r. przeor kartuzów J. Schwengel odnotował Hutta Klukowa villa de nova radice czyli "wieś założona na nowym korzeniu" W XVII w. osada stanowiła własność szlachecką. W 1773r. kataster fryderycjański wymienia dzierżawcę, najemników oraz właścicieli dóbr Stanisława Wiecki i wdowę Wysocką. Pierwszy człon nazwy wsi pochodzi prawdopodobnie od nazwiska, drugi wskazuje, że wytwarzano tu węgiel drzewny, popiół oraz smołę. Na terenie gminy Stężyca istnieje wiele wsi mających w swej nazwie "huta" co świadczy o rozpowszechnieniu tego typu wsi. We wsi znajduje się dwór z końca XVIII w. który zachował swoją pierwotną bryłę.

Łączyńno

Lokacja wsi na prawie polskim nastąpiła w połowie XV w. Należała ona do komturstwa gdańskiego, komornictwa mirachowskiego i była wtedy własnością rycerską. Od 2 poł. XVI w. stanowiła własność szlachecką. Do 1880 r. wieś należała do parafii ewangelickiej w Mirachowie a po 1890r. do parafii w Stężycy oraz do parafii katolickiej w Chmielnie, a następnie w Wygodzie. Łączyńno jest wsią ulicową z zabudową obustronną i wydzielonym zespołem folwarku po drugiej stronie doliny. Droga wiejska prowadzi do jeziora gdzie zapewne znajdowała się przeprawa. W zabudowie zachowało się kilka budynków historycznych z nietynkowanej cegły, krytych dachami dwuspadowymi oraz pozostała kamienna nawierzchnia dróg wiejskich a także kamienne obudowy granic siedlisk.

Walory krajobrazowe i układ przestrzenny wsi został zachowany bez większych zmian jednak pojedyncze obiekty ulegają powolnej, niekorzystnej przemianie. Pozytywnym przykładem jest wykorzystanie jednego z budynków na cele letniskowe, jednak nowa zabudowa w starszej części nie nawiązuje do tradycyjnego budownictwa z tego regionu. Wieś położona jest na uboczu w pobliżu jezior Łączyńskiego i Raduńskiego Dolnego. Przez wieś prowadzi Szlak Wzgórz Szymbarskich. We wsi zachował się ceglany budynek dawnej szkoły i urokliwa kapliczka z 2 poł. XIX w.

Nowa Sikorska Huta

Nowa Sikorska Huta, wymieniona po raz pierwszy przez opata kartuzów J. Schwengla. Księgi ławnicze Kościerzyny notują Sikorską Hutę od 1687. Nazwa sugeruje, że produkowano tu węgiel drzewny oraz smołę. Źródła historyczne wprost o tym nie mówią, jest to jednak wniosek analogiczny do innych licznych Hut na Pomorzu i na Kaszubach. Jest to niewielka osada składająca się z kilku nieciekawych architektonicznie rozrzuconych domostw, usytuowana na uboczu, w pobliżu Gołubia. Na uwagę zasługuje tu, bardzo zaniedbany cmentarz poewangelicki usytuowany w lesie przy leśnym trakcie, na dość znacznym obszarze.

Nowa Wieś

Położona w pobliżu Klukowej Huty. Po raz pierwszy nazwa pojawia się w 1710 r. w wizytacji bpa Szaniawskiego. W 1773r wymienieni są z nazwiska sołtysi, gburowie i najemcy. Nazwa „Nowa Wieś” pojawia się jako przeciwieństwo starej Stężycy czy też Klukowej Huty. Układ ruralistyczny wsi jest dość czytelny. Jest to niewielka wieś placowa typu owalnicowego z zachowanym układem dróg i rozmieszczeniem siedlisk o regularnej zabudowie. Niestety obiekty ulegają degradacji jak np. jeden z najstarszych domów konstrukcji szkieletowej na terenie gminy. Chlubnym przykładem jest inny dom także konstrukcji szkieletowej, który został odbudowany w swej pierwotnej formie.

Pierszczewo

W XIII w. osada ta należała do ziemi Pirsna. W 1284 r. została darowana przez Mestwina swojej ciotce Gertrudzie. W 1311 r. przyłączono Pierszczewo do wójtostwa tczewskiego. Pomiędzy 1347 a 1350 r. mistrz Henryk Dusemer wystawił dla osady przywilej z prawem magdeburskim. W 2 poł. XVI w. stanowiła własność szlachecką (trzech Pierszczewskich). Wieś należała do parafii ewangelickiej w Szymbarku i katolickiej w Stężycy.

Wieś o charakterze ulicowym z częściowo zachowanymi siedliskami i układem drożnym oraz brukowanymi nawierzchniami wraz z kamiennymi obmurowaniami skarp i granic siedlisk. Jedynym obiektem użyteczności publicznej jest budynek szkoły wzniesiony według typowego projektu z pocz. XX w. Zachowała się także ceglana kapliczka z pocz. XX w. pozostałe obiekty zostały znacznie przebudowane tracąc swoje historyczne wartości. Wieś zachowała walory krajobrazowe - położona jest nad Jeziorem Patulskim.

Potuły

W XIII w osada ta należała do ziemi Pirsna. W 1284 r. została darowana przez Mestwina swojej ciotce Gertrudzie. W 1311 r. przyłączono Pierszczewo do wójtostwa tczewskiego. W XIV w. była własnością szlachty kaszubskiej na prawie polskim, od 2 połowy XIV w. przeszła na prawo magdeburskie. W 1472 r. wieś stała się własnością klasztoru kartuzów, a od 1564 r. opustoszała. W 1591 r. Przechodzi w posiadanie starosty Demetriusa Wejhera i jest wydzierżawiona gburom z Gołubia. Po wojnie trzynastoletniej wieś powtórnie opustoszała. W 1616 r. została ponownie osadzona przez Wejhera. Wieś należała do parafii ewangelickiej w Szymbarku i katolickiej w Goręczynie. Zachowała czytelny układ małej wsi placowej typu owalnica, obecnie z dwoma zbiornikami wodnymi w centrum niezabudowanego placu. Wokół obszerne działki z zabudową tracącą wartości historyczne poprzez znaczne przebudowania. Zachowało się kilka domów ceglanych z erklem oraz mocno zaniedbany, opuszczony cmentarz poewangelicki na wsch. od wsi, przy dawnej drodze do Szymbarka.

Sikorzyno

Jest to niewielka osada słynąca głównie z dworu Wybickich, który to dwór był gniazdem rodzowym twórcy Hymnu Narodowego.

Od XVII wieku Sikorzyno należało do zasłużonego rodu Wybickich. Jeden z nich Bartłomiej Wybicki będąc wójtą klasztoru Kartuzów w Kartuzach, rozstrzygał spór o posiadłości ziemskie pomiędzy Sikorskimi a inną rodziną pomorską. Rozstrzygnięcie było korzystne dla Wybickich i w ten sposób Wybiccy stali się właścicielami Sikorzyna. Maciej Wybicki, stryj Józefa, wniósł w 1751 r. starszą część dworu. W czasach pruskich obiekt rozbudowany o nowe skrzydło.

Żył tu i tworzył Józef Wybicki twórca „Pieśni Legionów Polskich we Włoszech (1797), która jako „Mazurek Dąbrowskiego” stała się od lat 1926-1927 hymnem Narodowym Polski.

Po ostatniej wojnie dwór popadał w ruinę. Odrestaurowany w latach 1998-2008, mieści część mieszkalną i udostępnianą muzealną, prezentującą charakter szlacheckiego domostwa. Podczas budowy dworu barokowego, założono ogród poszerzony w XIX w. o część pn. z układem wodnym. Od wiejskiej drogi jest on oddzielony kamiennym murem i szpalerem lip. Nowi właściciele w 2008r. poszerzyli ogród o zielony labirynt. Dwór jest atrakcją gminy w okresie letnim udostępniany turystom.

Stężycza

Wieś o dwóch członach własnościowych. Wieś chłopska w 1381r. należała do wójtostwa mirachowskiego, na prawie polskim. Wieś szlachecka, w połowie XV wieku należała do komturstwa gdańskiego, komornictwa mirachowskiego. W roku 1458 dobra stężyckie otrzymuje rajca gdański J. V. Beke. W roku 1648 należała do Łaszewskich, notowanych tu jeszcze w 1765r. W 1780r. dziedzicem był Jan Lewald Jezierski, a w 1848r. Osterroth. Od XIII wieku Stężycza była wsią parafialną a parafia ewangelicka założona została w końcu XIX wieku. Wieś o układzie placowo - ulicowym z kościołem zlokalizowanym na placu, na rzece rozdzielającej dwie części wsi zlokalizowany był młyn wodny.

Kościół katolicki pw. Św. Katarzyny, powstały w latach 1701-1706 jest znaczną dominantą wsi w przeciwieństwie do nieużytkowanego dziś kościoła ewangelickiego (1890-1907r) usytuowanego niegdyś na zachodnim skraju wsi. Stężycza od końca XIXw. nabierała charakteru miejskiego o czym świadczą powstające murowane domy. Obok nich zachowała się też w niewielkim stopniu zabudowa konstrukcji szkieletowej (ul. Sobieskiego13).

Układ przestrzenny Stężyczy został zachowany z czytelnym podziałem na dwie części własnościowe. Nowo narastająca zabudowa wsi wokół Jeziora Stężyckiego przy drodze do Gołubia, Zgorzałego i Borucina prowadzi do zatarcia pierwotnego charakteru wsi. Następuje powolny proces zaniku historycznej zabudowy wsi poprzez modernizację starych obiektów i wprowadzenie nowej zabudowy. Przykładem zniszczenia walorów historycznych jest przelicowanie wieży kościoła katolickiego współczesnym klinkierem. Kościół ewangelicki pozostaje nie użytkowany. Teren dawnego cmentarza ewangelickiego został zupełnie zdewastowany.

Środowisko kulturowe wsi ulega powolnej degradacji co spowodowane jest znaczną rozbudową wsi prowadzącą do zniszczenia pierwotnego układu przestrzennego. Towarzyszy temu powolne zanikanie wartościowych elementów budownictwa historycznego.

Obecnie Stężycza jest ośrodkiem administracyjnym gminy.

Szymbark

Wieś powstała w XVII w. na terenach objętych wcześniejszym osadnictwem, ale później spustoszonych. W 1605 r. postawiono drewniany kościół. Powtórnie wieś lokowana w 1610 r. przez starostę Wejhera wraz ze sprowadzeniem do opuszczonej wsi kolonistów niemieckich. Ziemie te należały do zakonu kartuzów. Do końca ostatniej wojny większość mieszkańców stanowili Niemcy. Za ich czasów działał tu hotel z restauracją "Pod Wieżycą", obecny budynek Kaszubskiego Uniwersytetu Ludowego. Na miejscu starego kościoła powstał nowy. Wybudowano w 1882 neoromański, protestancki (do 1928r.), kościół (istniejący do dziś) z cmentarzem na zachodnim krańcu wsi (pod lasem). W obecnej restauracji "Pod Wieżą" mieściła się kaplica katolików. Koło wspomnianego wcześniej cmentarza znajduje się pomnik 10-ciu mieszkańców wsi zabitych przez nazistów w 1944r. Układ dużej wsi placowej typu owalnica wraz z kościołem oraz stawem, został zachowany do dziś wraz z częściową zabudową wsi. Jedynie cmentarz poewangelicki

usytuowany od str. wsch. przy wjeździe do wsi, w przeciwieństwie do cmentarza katolickiego, jest mocno zaniedbany.

Wygoda Łączyńska

Pierwotnie osada była z folwarkiem związana z Łączynem, który od 1381 r. za czasów krzyżackich był stolicą wójtostwa mirachowskiego.

Wieś cechują unikalne na tym obszarze wartości materialne powstałe w wyniku utworzenia tu parafii katolickiej wraz z całym zespołem zabudowań w 1906 r. z inicjatywy księdza Józefa Szotowskiego. Głównym obiektem jest kościół p.w. św. Józefa, neobarokowy z czerwonej cegły z białym detalem architektonicznym wykonanym w tynku z starannie zaaranżowanym placem wokół. Towarzyszy mu plebania, organistówka, kaplica pogrzebowa. Budynki to dzieło kolońskiego architekta Fritza Kunsta. W skład zespołu wchodzi jeszcze cmentarz katolicki otoczony murem z nakrytą daszkiem bramą.

Układ przestrzenny wsi został zachowany bez większych przekształceń, wraz z zabudową historyczną. Kościół wraz z plebanią i pozostałymi budynkami towarzyszącymi jest w bardzo dobrym stanie jednak pojedyncze obiekty wsi zostały już rozebrane lub też przekształcone.

Zagrożeniem środowiska kulturowego są nowo wznoszone obiekty uzupełniające dawną zabudowę zupełnie obce miejscowej tradycji.

Zgorzałe

Wieś położona jest w bliskości Stężycy. Walorem Zgorzałego jest przepiękny położenie. Wieś otoczona jest lasami, położona na brzegu jeziora Raduńskiego Górnego. Nazwa wsi pochodzi od słowa "gorzeć", odzwierciedla kilkukrotne pożary wsi. We wsi zachował się w dobrym stanie dom ceglany z erklem oraz dom konstrukcji szkieletowej - jeden z niewielu na terenie gminy Stężycy.

Walory krajobrazowe gminy.

Gmina Stężycy jest położona na terenach o wybitnych walorach krajobrazowych i jest niezwykle popularna pod względem turystycznym. Na jej terenie znajdują się obszary i obiekty chronione na podstawie przepisów szczególnych.

Są to:

- a) **Rezerwat przyrody "Ostrzycki Las"** o powierzchni 55,13ha został utworzony w 1960 roku. Rezerwat obejmuje fragmenty stoku rynny Jeziora Ostrzyckiego. W rezerwacie chronione są przede wszystkim występujące na terenie Kaszubskiego Parku Krajobrazowego zespoły lasów bukowych a z flory ogromnie bogate siedliska storczyków i jedyne w województwie pomorskim stanowisko obuwniaka.
- b) **Rezerwat przyrody "Szczyt Wieżyca"** o powierzchni 33,59 ha utworzono w 1962 roku. Obejmuje wierzchoinę i znaczną część stoków najwyżej wyniesionych na Niżu Środkowoeuropejskim. Są one w całości zalesione, a panującym zbiorowiskiem leśnym jest buki.
- c) **Kaszubski Park Krajobrazowy** wraz z otuliną na terenie gminy Stężycy zajmuje powierzchnię około 7291 ha. Kaszubski Park Krajobrazowy obejmuje zachodnią część gminy, najbardziej zróżnicowaną morfologicznie, gdzie obok pagórków i wzgórz morenowych występują głęboko rynny subglacjalne (Rynna Ostrzycko-Goręczyńska, Wieżycka i Rątowska). Ponadlokalne i ponadregionalne wartości przyrodnicze obszaru Pojezierza Kaszubskiego zostały potwierdzone zakwalifikowaniem tego terenu do krajowej sieci ekologicznej ECONET opracowanej w ramach europejskiego programu Międzynarodowej

Unii Ochrony Przyrody - IUCN. Obszar Pojezierza Kaszubskiego stanowi obszar o znaczeniu międzynarodowym charakteryzujący się wysokim stopniem różnorodności biologicznej i krajobrazowej oraz korzystnymi uwarunkowaniami przestrzennymi dla zachowania siedlisk i ostoi gatunków o znaczeniu krajowym i europejskim. Jeziora Raduńsko - Ostrzyckie stanowią jedną z ostoi przyrody, których ochrona jest szczególnie istotna dla zachowania dziedzictwa przyrodniczego Europy. Według projektu "Koncepcja sieci NATURA 2000 w Polsce" Jeziora Raduńsko - Ostrzyckie jako teren o wybitnych walorach krajobrazowych, bogatej florze z licznymi gatunkami rzadkimi i zagrożonymi znalazły się wśród obszarów proponowanych do włączenia do europejskiej sieci ekologicznej NATURA 2000.

- d) **Gowidliński Obszary Chronionego Krajobrazu** na terenie gminy zajmujące łącznie powierzchnię około 325 ha. Obszar obejmuje rynny jezior Gowidlińskiego, Mausz i Węgorzyno oraz ich wysoczyznowe otoczenie. Oprócz jezior w tym obrębie występuje znaczna liczba innych zbiorników wodnych, wyjątkowo urozmaicona rzeźba terenu i znaczna lesistość.
- e) **Zespoły przyrodniczo – krajobrazowe "Dolina Łeby", "Rynna Raduńska" oraz "Rynna Dąbrowsko - Ostrzycka"** leżące na terenie Kaszubskiego Parku Krajobrazowego. Głównym celem ich ochrony to: zachowanie ciągłości przestrzennej struktur przyrodniczo - krajobrazowych o szczególnym znaczeniu dla funkcjonowania przyrody i dla identyfikacji jego specyfiki krajobrazowej, w tym rewaloryzacja i ochrona krajobrazu rynien jeziornych, obejmujących różnorodne struktury przyrodnicze oraz walory kulturowe, ochrona lęgów ptaków wodno - błotnych oraz przywrócenie ładu przestrzennego zdewastowanego krajobrazu osadniczo - rekreacyjnego.
- f) **Zespół Przyrodniczo - Krajobrazowy Rynna Raduńska**
- g) **Zespół Przyrodniczo - Krajobrazowy Rynna Dąbrowsko – Ostrzycka.**

Na obszarze gminy Stężycza ochroną prawną objętych jest **21 pomników przyrody** (w tym 17 drzew, 2 grupy drzew i 2 głazy), które znajdują się w Rejestrze Wojewódzkiego Konserwatora Przyrody.

Ważnym elementem krajobrazowym gminy Stężycza są **jeziora, rzeki** a także mokradła. Centralna i południowa część gminy należy do dorzecza Raduni, część południowo - wschodnia do dorzecza Wierzycy, część północno - zachodnia do dorzecza Słupi, a część południowo - zachodnia do dorzecza Wdy.

Drugim najważniejszym elementem hydrograficznym gminy są jeziora. Należą do nich: Stężyckie, Raduńskie Górne (najgłębsze-43m) i Dolne (na granicy gminy), Lubowisko, Patulskie, Dąbrowskie, Ostrzyckie, Bukrzyno Duże i Małe oraz Zamkowisko Duża i Małe, Żuromińskie, Boruckie, Kniewo, Kamionko i Sołeckie a także małe jeziora Glinno i Szewinko. Największa liczba małych oczek wodnych znajduje się w północno - zachodniej części gminy. Mokradła występują przede wszystkim w dolinie Czystej Wody.

Ten zwarty system jezior i rzek przyczynił się do powstania **szlaku wodnego** pod nazwą „**Kółko Raduńskie**”, którego długość wynosi około 40 km i jest bardzo atrakcyjnym miejscem dla spływów kajakowych i uprawiana sportów wodnych. Kółko Raduńskie - są to połączone w nieregularne koło jeziora przypominające kształtem naszyjnik. Jest to ponad 25 zbiorników wodnych w systemie rynien polodowcowych w całości położonych na obszarze Kaszubskiego Parku Krajobrazowego. Nie wysiadając prawie z kajaka, można opłynąć cały opisany teren.

Obszar gminy Stężyca wyróżnia, bardzo charakterystyczny dla tego terenu **folklorem kaszubskim** rozciągającym się od Pomorza Gdańskiego aż po Bory Tucholskie. Kulturowany jest tu **język kaszubski**, prześladowany w okresie germanizacji tego regionu jak i tępiony za czasów komunistycznych. Język ten jest nauczany w niektórych szkołach gminy. Również nazwy geograficzne na tablicach informacyjnych poszczególnych miejscowości są dwujęzyczne (polski i kaszubski).

Kaszubi w odróżnieniu od mieszkańców innych regionów, mogą pochwalić się **literaturą** we własnym języku. Pierwszym Kaszubem piszącym w rodzimym języku był Florian Ceynowa (1817-1881). Jeszcze, za jego życia narodził się inny znany autor dzieł kaszubskich Hieronim Derdowski (1817-1881). Hieronim jako wybitny pisarz i poeta przyczynił się do powstania nieoficjalnego hymnu kaszubskiego „Mazurek Kaszubski”. Równie ważnymi postaciami literatury kaszubskiej byli Aleksander Majkowski (1876-1938), lekarz, pisarz i działacz kaszubski oraz Bernard Sychta (1907-1982), ksiądz z Sierakowic, badacz języka i folkloru kaszubskiego.

Na uwagę zasługuje tu **haft kaszubski** wyróżniający się kolorystką jak i motywami roślinnymi także **muzyka i tańce kaszubskie**, które wykonuje się właśnie w bogato haftowanych strojach. Kaszubi stosunkowo szybko przestali używać strojów ludowych, stało się to już w XIX wieku. Nie mniej Kaszubi mieli kilka różnych strojów w zależności od wykonywanej pracy. Inny ubiór nosił rolnik a inny rybak. Dziś kaszubskie zespoły pieśni i tańca prezentują jedynie świąteczną formę stroju kaszubskiego a ich występy są atrakcją tego regionu i przyciągają rzesze turystów.

Charakterystyczna dla tego regionu jest także **kuchnia kaszubska** stosowana nie tylko w prywatnych domach, ale także w licznych restauracjach, przyciągająca licznych turystów i mieszkańców pobliskiego Trójmiasta.

5.3. ZABYTKI GMINY STĘŻYCA UJĘTE W WOJEWÓDZKIEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW.

LP	POWIAT	GMINA	MIEJSCOWOŚĆ	ULICA	NR z wykazu	OBIEKT	DATA
1	kartuski	Stężyca	Borucino		33	dom mieszkalny	1933r.
2	kartuski	Stężyca	Gołubie	Młyńska	5	młyn	4 ćw. XIX w
3	kartuski	Stężyca	Gołubie	Sambora	14	dom mieszkalny	4 ćw. XIX w
4	kartuski	Stężyca	Gołubie	Sambora	17	d. szkoła	1913 r.
5	kartuski	Stężyca	Gołubie		26	dom mieszkalny	1938 r.
6	kartuski	Stężyca	Kamienica Szlachecka		44	dom mieszkalny	1911 r.
7	kartuski	Stężyca	Kamienica Szlachecka			kapliczka Matki Boskiej	1889 r.
8	kartuski	Stężyca	Łączyno			kapliczka Matki Boskiej	4 ćw. XIX w
9	kartuski	Stężyca	Nowe Czaple		68	budynek mieszkalny	wpis do ewid. 2016 r
10	kartuski	Stężyca	Sikorzyno			Dwór z parkiem	3 ćw. XVIII w
11	kartuski	Stężyca	Stężyca	9 Marca	7 d.2	dom mieszkalny	1 ćw. XX w
12	kartuski	Stężyca	Stężyca	9 Marca	9	kościół ewangelicki	1890-1907
13	kartuski	Stężyca	Stężyca	Jana III Sobieskiego	10	dom mieszkalny	1909 r.

14	kartuski	Stężyca	Stężyca	Jana III Sobieskiego		kościół parafialny p.w. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej	1701-1706
15	kartuski	Stężyca	Stężyca	Kartuska	25	dom - d.MO	1909 r.
16	kartuski	Stężyca	Stężyca	Majkowskiego	3 d. 87	dom mieszkalny	4 ćw. XIX w
17	kartuski	Stężyca	Stężyca	Polna	2	dom mieszkalny	pocz. XX w
18	kartuski	Stężyca	Szymbark	Szkolna		szkoła	4 ćw. XIX w
19	kartuski	Stężyca	Szymbark		6	plebania	1882 r.
20	kartuski	Stężyca	Szymbark		6	bud. gosp. przy plebanii	1882 r.
21	kartuski	Stężyca	Szymbark		52	dom mieszkalny-poczta	4 ćw. XIX w
22	kartuski	Stężyca	Szymbark			kościół paraf. św. Teresy od Dzieciątka Jezus	1882 r.
23	kartuski	Stężyca	Wygodą Łączyńska		20	zespół kościoła paraf. rzym.-kat. p.w. Św. Józefa, w skład którego wchodzi następujące obiekty: kościół, kaplica przedpogrzebowa, atrium, mur kościelny z bramą, plebania, budynek gospodarczy I z garażem, budynek gospodarczy II, zachowany fragment kamiennego cokołu pierwszej kaplicy, starodrzew.	kościół z 1913-1914 - wpis do rej. zab. 2008r - zm. wpisu 2015 r.
24	kartuski	Stężyca	Wygodą Łączyńska		21	dom mieszkalny - organistówka	1903 r.
25	kartuski	Stężyca	Zgorzałe	Ks. Lubińskiego	6	dom mieszkalny	4 ćw. XIX w

W Wojewódzkiej Ewidencji Zabytków gminy Stężyca przed opracowaniem pierwszego Gminnego Programu Opieki Nad Zabytkami Gminy Stężyca na lata 2014-2017 znajdowało się 25 pozycji. Decyzją z dnia 03.09.2015 r. Pomorski Konserwator Zabytków dokonał zmiany rozszerzając skład obiektów zespołu kościoła par. p.w. św. Józefa w Wygodzie Łączyńskiej. Zmiany te zostały wpisane do wykazu w/w ewidencji z przeniesieniem obiektu pn. budynek gospodarczy do tzw. zespołu kościoła. Ponadto w związku z pismem od Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 12.05.2016r. włączono do WEZ również budynek położony w miejscowości Nowe Czaple 68. Również w związku z pismem od Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 13.11.2017r. informującym o istnieniu dziewięciu cmentarzy ujętych w wojewódzkiej ewidencji zabytków, włączono do gminnej ewidencji zabytków cmentarz d. ewangelicki położony w Stężycy przy ul. 9 Marca. Biorąc pod uwagę inne obiekty znajdujące się na terenie gminy Stężyca, a uznane przez Wójta Gminy Stężyca jako stanowiące dziedzictwo kulturowe tego terenu, liczba kart Gminnej Ewidencji Zabytków Gminy Stężyca wynosi 84 – co wykazano poniżej.

5.4. EWIDENCJA ZABYTKÓW GMINY STEŻYCA - WYKAZ KART ADRESOWYCH

LP	MIEJSCOWOŚĆ	ULICA	NR	OBIEKT	NR DZIAŁKI	REJESTR ZABYTKÓW
1	Borucino			Kapliczka	168	
2	Borucino		12a	Budynek mieszkalny	147/1	
3	Borucino		33	Budynek mieszkalny	151	Wojewódzka ewidencja zab.
4	Czapielski Młyn	Skrzyżowanie za wsią		Cmentarz d. ewangelicki	34/2	Wojewódzka ew. zab.
5	Gapowo		26	Folwark z bud. gospodarczym	253/1	
6	Gapowo		26	Dwór	253/1	
7	Gołubie			Układ ruralistyczny		
8	Gołubie	Skrzyż. ul. Samb. i Św. Antoniego		Kapliczka wotywna	75/1	
9	Gołubie	Dworcowa	1	Budynek dworca kolejowego	160/7	
10	Gołubie	Dworcowa	2	Kolejowy budynek mieszk.	160/6	
11	Gołubie	Młyńska	7	Młyn ze śluzą	124/2	Wojewódzka ewidencja zab.
12	Gołubie	Sambora II	3	Budynek gospodarczy	116	
13	Gołubie	Sambora II	14	Budynek mieszkalny	104/8	Wojewódzka ewidencja zab.
14	Gołubie	Sambora II	17	była szkoła	132/3	Wojewódzka ewidencja zab.
15	Gołubie	Sambora II	22 d. 26	Budynek mieszkalny	150/10	Wojewódzka ewidencja zab.
16	Gołubie	Św. Antoniego	1	Budynek mieszkalny	88/1	
17	Kamienica Szlachecka	Skrzyżow. ul. Długiej i Spacer.		Kapliczka Matki Boskiej	560/1	Wojewódzka ewidencja zab.
18	Kamienica Szlachecka	Długa	10 d. 44	Budynek mieszkalny	560/1	Wojewódzka ewidencja zab.
19	Kamienica Szlachecka	Zalesione wzg. pd-zach od wsi		Cmentarz d. epidemiczny	110/6	Wojewódzka ew. zab.
20	Klukowa Huta	Lipowa	1	dwór	386/6	
21	Łączyno	Przy ulicy i budynku nr 2		kapliczka	222/6	Wojewódzka ewidencja zab.
22	Łączyno		4	Była szkoła ob. mieszkalny	223/5	
23	Łączyno		36	Budynek mieszkalny	139	

24	Nowa Sikorska Huta	W lesie przy drodze polnej niedal. bud. 7 i 8		Cmentarz d. ewangelicki	40 obręb Sikorzyno	Wojewódzka ew. zab.
25	Nowa Wieś			Układ ruralistyczny		
26	Nowa Wieś		6 d. 9	Budynek mieszkalny	136	
27	Nowa Wieś		25	Budynek mieszkalny	210	
28	Nowe Czaple		68	Budynek mieszkalny	204/2	
29	Pierszczewo		44	Była szkoła ob. siedziba fundacji	103	
30	Pierszczewo		41 d. 16	Budynek mieszkalny	124	
31	Pierszczewo	obok bud. 42a		Kapliczka	108	
32	Potuły			Układ ruralistyczny		
33	Potuły	Rzemieślnicza		Cmentarz d. ewangelicki	57	Wojewódzka ew. zab.
34	Potuły	Jeziorna	19	Budynek mieszkalny	80	
35	Potuły	Jeziorna	24	Budynek mieszkalny	48	
36	Sikorzyno		39	dwór	102/6	Nr 1555 Decyzja z dnia 13.07.1995r.
37	Sikorzyno		39	Park dworski	102/6, 102/7	Nr 1555 Decyzja z dnia 13.07.1995r.
38	Stare Czaple	obok bud. 28		kapliczka	45	
39	Stare Czaple			Układ ruralistyczny		
40	Stężycza			Układ ruralistyczny		
41	Stężycza	9 Marca	7	pastorówka ob. bud. mieszkalny	599	Wojewódzka ewidencja zab.
42	Stężycza	9 Marca	13	Kościół ewangelicki	602/2	Nr 1120 Dec. z 10.06.1986 r.
43	Stężycza	9 Marca		Cmentarz d. ewangelicki	608	Wojewódzka ew. zab.
44	Stężycza	Róg ul. 9 Marca i Sobieskiego		kapliczka	61/7	
45	Stężycza	Sobieskiego	3	Budynek mieszkalny	547/2	
46	Stężycza	Sobieskiego	przy 3	Budynek gospodarczy	547/2	
47	Stężycza	Sobieskiego	8	Budynek mieszkalny	591	

48	Stężycza	Sobieskiego	10	Budynek mieszkalny	522	Wojewódzka ewidencja zab.
49	Stężycza	Sobieskiego	13	Budynek mieszkalny	541/4	
50	Stężycza	Sobieskiego	15	Budynek mieszk-handl.	523	
51	Stężycza	Sobieskiego	16	Kościół paraf. p.w. Katarzyny Aleksandryjskiej	511	Nr 254 Decyzja z dnia 02.12.1961 r.
52	Stężycza	Sobieskiego		Cmentarz katolicki	495, 496, 497, 498/1, 653/5	Wojewódzka ew. zab.
53	Stężycza	Kartuska	16	Budynek mieszkalny	577/1	
54	Stężycza	Kartuska	27 d. 25	Budynek siedziby policji	554/2	Wojewódzka ewidencja zab.
55	Stężycza	Majkowskiego	3	Budynek mieszkalny	533/4	Wojewódzka ewidencja zab.
56	Stężycza	Polna	2	Budynek mieszkalny	595	Wojewódzka ewidencja zab.
57	Stężycza Huta			kapliczka	74 obr. Gapowo	
58	Szymbark	Centrum wsi		Układ ruralistyczny		
59	Szymbark	Długa	14	Kościół p.w. św. Teresy od dzieciątka Jezus	90/1	Nr A-1928 Decyzja z dnia 21.01.2016 r.
60	Szymbark	Długa	18	Plebania	92/1	Wojewódzka ewidencja zab.
61	Szymbark	Długa	18	Budynek gospodarczy	92/1	Wojewódzka ewidencja zab.
62	Szymbark	Skrzyżowanie ul. Długiej i Sportowej		Kapliczka	98/1	
63	Szymbark	Długa	25	Była szkoła ob. biblioteka	135	Wojewódzka ewidencja zab.
64	Szymbark	Zakładników Szymbarskich	3 d. 76	Budynek mieszkalny	110/2	
65	Szymbark	Zakładników Szymbarskich		Cmentarz komunalny	112	Wojewódzka ew. zab.
66	Szymbark	Długa		Cmentarz d. ewangelicki	41, 42, 43/1	Wojewódzka ew. zab.
67	Szymbark	Sportowa	6	Dom mieszk. - była poczta	49/2	Wojewódzka ewidencja zab.
68	Wygoda Łączyńska		19	Kościół par. p.w. św. Józefa	246 obr. Łączyno	Nr A-1837 Decyzja z dnia 29.10.2008 r.

69	Wygoda Łączyńska		przy 19	Plac kościelny (atrium i mur kość. z bramą)	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 29.10.2008 r.
70	Wygoda Łączyńska		przy 19	Kaplica przedpogrzebowa	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 03.09.2015 r.
71	Wygoda Łączyńska		20	Plebania	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 29.10.2008 r.
72	Wygoda Łączyńska		przy 20	Budynek gospodarczy I z garażem	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 03.09.2015 r.
73	Wygoda Łączyńska		przy 20	Budynek gospodarczy II	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 03.09.2015 r.
74	Wygoda Łączyńska		przy 20	Fragment kamiennego cokołu I kaplicy	246 obr. Łączyño	Nr A-1837 Decyzja z dnia 03.09.2015 r.
75	Wygoda Łączyńska		21	organistówka	21 obr. Łączyño	Wojewódzka ewidencja zab.
76	Wygoda Łączyńska			Cmentarz parafialny	4 obr. Łączyño	Wojewódzka ew. zab.
77	Wygoda Łączyńska		18	Budynek mieszkalny	22/4 obr. Łączyño	
78	Wygoda Łączyńska		przy 18	Budynek gospodarczy	22/4 obr. Łączyño	
79	Wygoda Łączyńska		16 a	Budynek mieszkalny	17/31 obr. Łączyño	
80	Zgorzałe	Ks. Lubińskiego	6	Budynek mieszkalny	81/8	Wojewódzka ewidencja zab.
81	Zgorzałe	Pod Kasztanem	1	Budynek mieszkalny	35/3	
82	Zgorzałe	L. Wałęsy	29	Budynek mieszkalny	36	
83	Żuromino	obok bud. nr117		Kapliczka I	187/1	
84	Żuromino	obok bud. nr109		Kapliczka II	181	

Łącznie Gminna Ewidencja Zabytków Gminy Stężycza liczy obecnie 84 obiekty, w tym cztery kościoły, jedną kaplicę przedpogrzebową, jednaście kapliczek, dziewięć cmentarzy, trzy dwory, jeden park dworski, budynek dworca kolejowego, młyn ze śluzą, sześć układów ruralistycznych, a także budynki mieszkalne i gospodarcze.

5.5. Zabytki nieruchome gminy Stężycza wpisane do rejestru zabytków nieruchomych województwa pomorskiego:

- 1) Stężycza, ul. Jana III Sobieskiego 16 – kościół parafialny p.w. św. Katarzyny Aleksandryjskiej – nr rejestru zabytku **254** (d. 154) – decyzja z dnia 02.12. 1961r.

- 2) Stężycza, ul. 9 Marca 13 – kościół d. ewangelicki - nr rejestru zabytku **1120** (d. 965) – decyzja z dnia 10.06.1986 r.
- 3) Sikorzyno 39 - dwór z parkiem - nr rejestru zabytku **1555** (d.1135)-decyzja z dn. 13.07.1995 r.
- 4) Wygoda Łączyńska 19,20 – zespół kościoła parafialnego rzym.-kat. p.w. Św. Józefa, w skład którego wchodzi następujące obiekty:
 - kościół
 - kaplica przedpogrzebowa
 - atrium
 - mur kościelny z bramą
 - plebania
 - 2 budynki gospodarcze przy plebanii
 - zachowany fragment kamiennego cokołu pierwszej kaplicy katolickiej- nr rejestru zabytku **1837** – decyzja z dnia 29.10.2008 r. , decyzja zm. z dnia 03.09.2015 r
- 5) Szymbark, ul. Długa 18 – kościół parafialny p.w. Św. Teresy od Dzieciatka Jezus – nr rejestru zabytku **1928** – decyzja z dnia 21.01.2016 r.

Na szczególną uwagę i propozycję wpisu do Rejestru Zabytków Województwa Pomorskiego zasługują **układy ruralistyczne** niektórych wsi gminy Stężycza jak: **Gołubie** (wieś ulicowa), **Stare Czaple** (owalnic wokół jeziora), **Stężycza** (układ placowo-ulicowy) czy **Szymbark** (wieś placowa typu owalnicowego). Również **dworzec kolejowy w Gołubiu** wraz z otaczającymi budynkami mieszkalnymi dla pracowników kolejowych jest wart wpisania do rejestru.

Proponuje się także wpisanie do Rejestru **zespołu folwarcznego w Gapowie**, w skład którego wchodzi folwark założony na regularnym planie wydłużonego prostokąta z zachowanym budynkiem dworu, za którym znajduje się lodownia, od pd. budynek gospodarczy, a od strony pn. kuźnia. Obiekt jest bardzo zadbane przez obecnych właścicieli.

5.6. Zabytki ruchome gminy Stężycza wpisane do rejestru zabytków ruchomych województwa pomorskiego:

Zabytki ruchome gminy Stężycza wpisane do rejestru zabytków ruchomych województwa pomorskiego znajdują się w kościele p.w. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Stężycy, nr rejestru B 109 oraz B 120 z 4.01.1973r. i B 374 z 11.03.2006r. Zabytki ruchome w ilości 14 pozycji stanowią wyposażenie kościoła.

5.7. OCHRONA ZABYTKÓW ARCHEOLOGICZNYCH¹

5.7.1. Identyfikacja przedmiotu ochrony

Zgodnie z art. 3 pkt. 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r. poz. 1446, z późn. zm.; dalej: UOZOZ) zabytkiem archeologicznym jest *zabytek nieruchomy, będący powierzchniową, podziemną lub podwodną*

¹ opracowano we współpracy z Wojewódzkim Urzędem Ochrony Zabytków w Gdańsku

pozostałością egzystencji i działalności człowieka, złożoną z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów albo zabytek ruchomy, będący tym wytworem.

Przedmiotem ochrony są nie tylko poszczególne wytwory człowieka, ale i ich kulturowy kontekst — razem tworzą integralną całość, w terminologii naukowej zwaną *stanowiskiem archeologicznym*. Wydzielony wytwór określa się natomiast mianem *artefaktu*. Stanowiskiem archeologicznym jest obszar występowania archeologicznych zabytków nieruchomych i ruchomych jako spójnej całości, zaś artefaktem jest wydzielony, indywidualny zabytek ruchomy, np. pozyskany w trakcie badań archeologicznych. Wzajemne powiązanie przestrzenne poszczególnych nieruchomych i ruchomych części stanowiska archeologicznego stanowi właściwą, oryginalną i niepowtarzalną substancję zabytku archeologicznego.

Na terenie gminy Stężyca znajdują się liczne stanowiska archeologiczne, pochodzące z różnych epok historycznych i pradziejowych. Są one odkrywane i wprowadzane do wojewódzkiej ewidencji zabytków w ramach systematycznego, ogólnopolskiego programu „Archeologiczne Zdjęcie Polski” (AZP) realizowanego od lat 70-tych XX wieku, ale także w efekcie prowadzenia innych programów badawczych i dokonywania odkryć przypadkowych. Są to przede wszystkim pozostałości dawnego osadnictwa, zespołów produkcyjnych oraz nekropolii. Stanowią one element istotny dziedzictwa kulturowego jako materialne świadectwo życia i działalności człowieka w minionych epokach. Relikty archeologiczne znajdują się w większości przypadków pod obecnym poziomem użytkowym (pod powierzchnią ziemi lub pod wodą). Wyjątkami są stanowiska archeologiczne o własnej formie terenowej (np. grodziska lub kurhany), które oprócz walorów naukowych posiadają również istotne znaczenie dla krajobrazu kulturowego. Większość stanowisk archeologicznych posiadających największą wartość historyczno-naukową została objęta wpisem do rejestru zabytków.

Na obszarze gminy Stężyca odkryto i zewidencjonowano jak dotąd jedenaście stanowisk archeologicznych posiadających własną formę terenową, z czego sześć zostało wpisanych do rejestru zabytków²:

- grodzisko wyżynne w obrębie Kamienica Szlachecka — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-5 decyzją Konserwatora Wojewódzkiego Gdańskiego z dnia 11.11.1947 r. (dawny nr rej. zab. 11/A);
- grodzisko w obrębie Czaple (znane pod nazwą Gołubie) — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-6 decyzją Konserwatora Wojewódzkiego Gdańskiego z dnia 11.11.1947 r. (dawny nr rej. zab. 13/A);
- grodzisko wczesnośredniowieczne w obrębie Czaple (znane pod nazwą Przewóz) — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-50 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 27.11.1968 r. (dawny nr rej. zab. 29/A);
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Zgorzałe (znane pod nazwą Uniradze) — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-82 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 01.12.1969 r. (dawny nr rej. zab. 60/A);
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Niesiołowice — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-295 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 06.12.1972 r. (dawny nr rej. zab. 237/A);

² na terenie gminy Stężyca zewidencjonowano więcej cmentarzysk kurhanowych, jednak część utraciła czytelną formę terenową

- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Czaple (znane pod nazwą Stare Czaple) — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-488 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 24.04.1985 r. (dawny nr rej. zab. 404/A);
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Stężycza — niewpisane do rejestru zabytków;
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Niesiołowice — niewpisane do rejestru zabytków;
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Niesiołowice — niewpisane do rejestru zabytków;
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Borucino — niewpisane do rejestru zabytków;
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Kamienica Szlachecka — niewpisane do rejestru zabytków.

Ponadto, na obszarze gminy Stężycza znajduje się sześć stanowisk płaskich (bez własnej formy terenowej) wpisanych do rejestru zabytków:

- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Łączyno — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-216 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 21.11.1971 r. (dawny nr rej. zab. 161/A).
- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Borucino — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-290 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 06.12.1972 r. (dawny nr rej. zab. 232/A).
- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Niesiołowice — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-294 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 06.12.1972 r. (dawny nr rej. zab. 236/A).
- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Łosienice — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-489 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 24.04.1985 r. (dawny nr rej. zab. 405/A);
- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Klukowa Huta — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-490 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 24.04.1985 r. (dawny nr rej. zab. 406/A).
- cmentarzysko płaskie grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Borucino — wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-494 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 15.05.1985 r. (dawny nr rej. zab. 410/A).

Prócz tego na obszarze gminy Stężycza odkryto pozostałości osadnictwa oraz cmentarzysk z różnych epok historycznych i pradziejowych oraz kilka pozostałości miejsc produkcyjnych (huty szkła). Wszystkie te stanowiska archeologiczne, łącznie z wpisanymi do rejestru zabytków, zostały ujęte w wojewódzkiej ewidencji zabytków.

TABELA Z WYKAZEM STANOWISK

WOJEWÓDZKA EWIDENCJA ZABYTKÓW ARCHEOLOGICZNYCH: Gmina Stężycza						
Borucino						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko cmentarzysko	La wcz. i śr.	C-290; 232/A	
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych osada otwarta (?)	Ha D WEŻ (?)	C-494; 410/A	
3			cmentarzysko (?) cmentarzysko	WEŻ		
4			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona		brak czytelnej formy terenowej
5			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona		
6			cmentarzysko grobów skrzynkowych cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ La wcz. i śr.		
7			znalezisko luźne	WŚ		
8	14-38	1	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ PŚ		
9	14-38	2	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ		
10	14-38	3	śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WEŻ PŚ Now.		
11	14-38	3	śląd osadnictwa	PŚ		
12	14-38	4	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	PŚ WEŻ		
13	14-38	6	śląd osadnictwa	Now.		
14	14-38	7	śląd osadnictwa	WŚ		
15	14-38	8	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	PŚ Now.		
Dąbrowa						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko (?)	nieokreślona		
2			cmentarzysko kurhanowe	WŚ		
3			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
Dubowo						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko kurhanowe	EB IV		brak czytelnej formy terenowej
2			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona		brak czytelnej formy terenowej
3			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona		brak czytelnej formy terenowej
4			cmentarzysko (?)	EB IV		
Gapowo						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko kurhanowe	EB IV		
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych	nieokreślona		

Gołubie						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1	14-38	109	cmentarzisko grobów skrzynkowych	Ha C-D		
2	14-38	112	śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa	neolit WŚ neolit		
3			cmentarzisko grobów skrzynkowych	Ha D		
4	14-38	68	znalezisko luźne	La wcz. i śr.		
5	14-38	114	cmentarzisko grobów skrzynkowych	Ha D		
6	14-38	115	znalezisko luźne	WŚ		
7	14-38	116	cmentarzisko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)		
8			znalezisko luźne znalezisko luźne	WŚ PŚ		
9	14-38	99	cmentarzisko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)		
10	14-38	100	cmentarzisko	nieokreślona		
11	14-38	102	cmentarzisko grobów skrzynkowych	nieokreślona		
12	14-38	106	cmentarzisko grobów skrzynkowych	WEŻ		
16	14-38	87	śląd osadnictwa	PŚ		
17	14-38	88	śląd osadnictwa	PŚ		
18	14-38	89	punkt osadniczy śląd osadnictwa	WŚ PŚ		
19	14-38	90	śląd osadnictwa	PŚ		
20	14-38	91	punkt osadniczy	PŚ		
21	14-38	92	punkt osadniczy punkt osadniczy	PŚ WŚ		
22	14-38	98	punkt osadniczy punkt osadniczy	PŚ Now.		
23	14-38	67	śląd osadnictwa	WŚ		
24	14-38	101	śląd osadnictwa	PŚ		
25	14-38	107	punkt osadniczy	PŚ		
26	14-38	108	śląd osadnictwa	PŚ		
27	14-38	110	śląd osadnictwa	PŚ		
28	14-38	111	śląd osadnictwa	PŚ		
29	14-38	69	śląd osadnictwa	PŚ		
Kamienica Szlachecka						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			grodzisko wyżynne	WŚ	C-5; 11/A	
2			osada otwarta	WŚ		
3			cmentarzisko cmentarzisko płaskie cmentarzisko płaskie cmentarzisko płaskie cmentarzisko płaskie cmentarzisko płaskie cmentarzisko płaskie	OWR Ha C WEŻ nieokreślona wczesny OWR b2 późny OWR b2/c1 późny OWR c1 późny OWR		
4			cmentarzisko	WEŻ ?		
5			cmentarzisko płaskie (?)	WEŻ (?)		

6			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)		
7			śląd osadnictwa	WŚ		
8			cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha D		
9			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
10			cmentarzysko kurhanowe (?)	nieokreślona		
11			cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha D		

Klukowa Huta

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)		
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)		
3			cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha		
4			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ (?)	C-490; 406/A	
5			huta szkła	nieokreślona		

Łączyń

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha La wcz. i śr.	C-216; 161/A	
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych	nieokreślona		
3			znalezisko luźne	neolit		
4			znalezisko luźne	neolit		
5			cmentarzysko płaskie (?)	MOP (?)		
6			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
7			cmentarzysko grobów skrzynkowych (?)	La wcz. i śr.		
8			cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr.		
9			cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr.		
10			cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha D		

Łosienice

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr.	C-489; 405/A	

Niesiołowice

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko kurhanowe	EB WŚ PŚ		brak czytelnej formy terenowej
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
3			znalezisko luźne znalezisko luźne cmentarzysko kurhanowe	WŚ nieokreślona		
4			śląd osadnictwa	PŚ		
5			cmentarzysko kurhanowe osada (?)	WŚ Ś		
6			cmentarzysko kurhanowe	EB IV	C-295; 237/A	

7		znalezisko luźne osada	WŚ WŚ	
8		cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona	brak czytelnej formy terenowej
9		cmentarzysko	OWR	
10		cmentarzysko	WEŻ	
11		śląd osadnictwa	nieokreślona	
12		cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ	
13		osada (?)	WŚ	
14		osada (?) osada (?)	WŚ PŚ	
15		cmentarzysko kurhanowe?	WEŻ (?)	brak czytelnej formy terenowej
16		znalezisko luźne śląd osadnictwa	mezolit WŚ	

Nowa Wieś Kartuska

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych znalezisko luźne znalezisko luźne	WEŻ PŚ WEŻ (?)		
2			śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WEŻ WŚ PŚ		

Nowe Czaple

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			grodzisko	WŚ	C-50; 29/A	
2	14-38	28	punkt osadniczy osada (?)	WŚ WŚ		
3	14-39	79	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
4	14-39	80	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WEŻ (?) PŚ / Now.		
5	14-39	81	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
6	14-38	29	cmentarzysko kurhanowe śląd osadnictwa	WŚ	C-488; 404/A	
7	14-38	23	punkt osadniczy	WŚ		
8	14-38	30	punkt osadniczy osada osada	WŚ WEŻ PŚ		
9	14-38	32	grodzisko	WŚ	C-6; 13/A	
11	14-38	113	cmentarzysko	WEŻ		
12	14-38	9	śląd osadnictwa	PŚ		
13	14-38	10	śląd osadnictwa	WŚ		
14	14-38	11	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ Now.		
15	14-38	12	śląd osadnictwa	PŚ		
16	14-38	13	śląd osadnictwa	PŚ		
17	14-38	14	śląd osadnictwa	WŚ		

18	14-38	15	punkt osadniczy	PŚ
19	14-38	16	śląd osadnictwa	WŚ
20	14-38	17	śląd osadnictwa	WŚ
21	14-38	18	punkt osadniczy	Now.
22	14-38	19	śląd osadnictwa	WŚ
23	14-38	20	śląd osadnictwa	WŚ
24	14-38	21	punkt osadniczy	WŚ
25	14-38	22	śląd osadnictwa	PŚ
26	14-38	51	śląd osadnictwa	WŚ
27	14-38	24	śląd osadnictwa	WŚ
28	14-38	25	punkt osadniczy	PŚ
29	14-38	26	śląd osadnictwa	WŚ
30	14-38	27	śląd osadnictwa	WŚ
31	14-38	31	śląd osadnictwa	PŚ
32			śląd osadnictwa	paleolit

Pierszczewo

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1	14-38	46	cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha D/La wcz. i śr.		
2	14-38	53	cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr.		
3	14-38	54	cmentarzysko grobów skrzynkowych cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr. Ha D		
4	14-38	52	znalezisko luźne śląd osadnictwa punkt osadniczy śląd osadnictwa	PŚ Ha D PŚ Now.		
5	14-38	47	śląd osadnictwa śląd osadnictwa znalezisko luźne	WŚ PŚ WŚ		
6	14-39	82	osada	PŚ / Now.		
7	14-38	48	punkt osadniczy	PŚ		
8	14-38	49	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ PŚ		
9	14-38	50	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	Ha D PŚ		
10	14-38	45	punkt osadniczy śląd osadnictwa	PŚ Now.		
11	14-38	44	punkt osadniczy śląd osadnictwa	PŚ Now.		
12	14-38	43	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ		
13	14-38	42	śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa	neolit WŚ PŚ		
14	14-38	41	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ		
15	14-38	40	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	PŚ Now.		
16	14-38	39	punkt osadniczy śląd osadnictwa	PŚ Now.		

17	14-38	38	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ PŚ
18	14-38	37	śląd osadnictwa punkt osadniczy	Ha D WŚ
19	14-38	36	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ PŚ
20	14-38	35	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ
21	14-38	34	śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa	nieokreślona WŚ PŚ
22	14-38	33	śląd osadnictwa punkt osadniczy	PŚ Now.
23	14-38	70	śląd osadnictwa	PŚ
24	14-38	71	śląd osadnictwa	PŚ
25	14-38	72	punkt osadniczy	PŚ
26	14-38	73	śląd osadnictwa	PŚ
27	14-38	74	śląd osadnictwa	PŚ
28	14-38	93	śląd osadnictwa	WŚ
29	14-38	94	śląd osadnictwa	PŚ
30	14-38	95	śląd osadnictwa	PŚ

Potuły

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1	14-39	126	cmentarzysko grobów skrzynkowych	La wcz. i śr.		
2	14-39	127	cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
3	14-39	128	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
4	14-39	129	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
5	14-39	130	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
6	14-39	131	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
7	14-39	132	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WEŻ Now.		
8	14-39	133	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
9	14-39	134	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
10	14-39	135	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
11	14-39	136	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
12	14-39	137	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
13	14-39	138	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
14	14-39	139	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WEŻ PŚ / Now.		
15	14-39	140	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
16	14-39	141	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
17	14-39	142	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
18	14-39	143	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ / Now.		
19	14-39	144	śląd osadnictwa	PŚ / Now.		
20	14-39	145	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	pradzieje PŚ / Now.		
21	14-39	146	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
22	14-39	147	śląd osadnictwa	WŚ		

23	14-39	148	punkt osadniczy	PŚ / Now.
24	14-39	149	punkt osadniczy	PŚ / Now.
25	14-39	150	punkt osadniczy	PŚ / Now.
26	14-39	151	śląd osadnictwa	WŚ
27	14-39	152	śląd osadnictwa	WŚ
28	14-39	153	punkt osadniczy	PŚ / Now.
29	14-38	75	śląd osadnictwa	PŚ
30	14-38	76	śląd osadnictwa	PŚ
31	14-38	77	śląd osadnictwa	WŚ
32	14-38	78	śląd osadnictwa	PŚ
33	14-38	79	punkt osadniczy	PŚ
34	14-38	80	śląd osadnictwa	WŚ
35	14-38	103	śląd osadnictwa	PŚ

Przyrowie

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ ?		

Sikorzyño

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	Ha		
2			cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko kurhanowe znalezisko luźne	nieokreślona EB wczesna (?) La wcz. i śr. Ś		brak czytelnej formy terenowej
3			cmentarzysko	nieokreślona		
4			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ ?		
5			huta szkła	nieokreślona		
6			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona		brak czytelnej formy terenowej
7			osada	La wcz. i śr.		
8			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		

Stężyca

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko	Ha		
2			znalezisko luźne	nieokreślona		
3			cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko grobów skrzynkowych	EB IV – V WEŻ		
4			cmentarzysko grobów skrzynkowych cmentarzysko kurhanowe	WEŻ (?) EB młodsza / WEŻ		
5			znalezisko luźne	WEŻ ?		
6			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ ?		

7			cmentarzysko grobów skrzynkowych (?) znalezisko luźne znalezisko luźne	WEŻ (?) WEŻ PŚ	
8			znalezisko luźne znalezisko luźne	WEŻ WŚ	
9			osada otwarta	WŚ	
10			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona	brak czytelnej formy terenowej
11	14-38	65	znalezisko luźne śląd osadnictwa	WŚ WŚ	
12	13-38		znalezisko luźne	Ś	
13	13-38		cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona	brak czytelnej formy terenowej
14			znalezisko luźne	PŚ (?)	
15			cmentarzysko (?) skarb monet znalezisko luźne	epoka żelaza WŚ PŚ	
16			śląd osadnictwa	WEŻ	
17			cmentarzysko kurhanowe	nieokreślona	
18	14-38	81	śląd osadnictwa	PŚ	
19	14-38	82	śląd osadnictwa	PŚ	
20	14-38	83	śląd osadnictwa	WŚ	
21	14-38	96	śląd osadnictwa	PŚ	
22	14-38	97	śląd osadnictwa	PŚ	
23	14-38	104	śląd osadnictwa	PŚ	
24	14-38	105	śląd osadnictwa	PŚ	
25	15-37		punkt osadnictwa	PŚ	

Szężycka Huta

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
2			cmentarzysko grobów skrzynkowych śląd osadnictwa cmentarzysko (?)	PŚ nieokreślona		
3			cmentarzysko (?)	nieokreślona		
4			znalezisko luźne	neolit		
5			znalezisko luźne	EB		
6			znalezisko luźne	nieokreślona		
7			huta szkła	nieokreślona		

Szymbark

Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1	14-39	83	cmentarzysko (?)	WEŻ (?)		
2	14-39	84	znalezisko luźne znalezisko luźne	WŚ PŚ		
3	14-39	85	znalezisko luźne	epoka żelaza		
4	14-39	86	osada (?) śląd osadnictwa	Ś Now.		
5	14-39	87	punkt osadniczy	PŚ / Now.		
6	14-39	88	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	OWR PŚ		

7	14-39	89	śląd osadnictwa	PŚ / Now.
8	14-39	90	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WEŻ (?) Now.
9	14-39	91	śląd osadnictwa	neolit
10	14-39	92	punkt osadniczy	Now.
11	14-39	93	punkt osadniczy	PŚ / Now.
12	14-39	94	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WEŻ (?) PŚ / Now.
13	14-39	95	punkt osadniczy	PŚ / Now.
14	14-39	96	punkt osadniczy	PŚ / Now.
15	14-39	97	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ Now.
16	14-39	98	punkt osadniczy	PŚ / Now.
17	14-39	99	śląd osadnictwa punkt osadniczy	WŚ PŚ / Now.
18	14-39	100	śląd osadnictwa	WŚ
19	14-39	101	punkt osadniczy	WŚ
20	14-39	102	punkt osadniczy	Now.
21	14-39	103	punkt osadniczy	PŚ / Now.
22	14-39	104	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ Now.
23	14-39	105	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	pradzieje PŚ / Now.
24	14-39	106	śląd osadnictwa	WŚ
25	14-39	107	punkt osadniczy	PŚ / Now.
26	14-39	108	śląd osadnictwa	PŚ / Now.
27	14-39	109	śląd osadnictwa punkt osadniczy	OWR (?) PŚ / Now.
28	14-39	110	punkt osadniczy	PŚ / Now.
29	14-39	111	punkt osadniczy osada	WŚ PŚ / Now.
30	14-39	112	punkt osadniczy	PŚ / Now.
31	14-39	113	punkt osadniczy	PŚ / Now.
32	14-39	114	punkt osadniczy	PŚ / Now.
33	14-39	115	osada	PŚ / Now.
34	14-39	116	punkt osadniczy	PŚ / Now.
35	14-39	117	punkt osadniczy	PŚ / Now.
36	14-39	118	śląd osadnictwa	PŚ / Now.
37	14-39	119	osada	PŚ / Now.
38	14-39	130	punkt osadniczy	PŚ / Now.
39	14-39	121	punkt osadniczy	PŚ / Now.
40	14-39	122	punkt osadniczy	Now.
41	14-39	123	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	WŚ PŚ / Now.
42	14-39	124	śląd osadnictwa śląd osadnictwa	neolit PŚ / Now.
43	14-39	125	punkt osadniczy	PŚ / Now.
44	14-39	207	śląd osadnictwa	neolit

Zgorzale						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1	14-38	60	cmentarzysko	Ha D / La wcz. i śr.		
2	14-38	57	huta szkła	Now.		
3	14-38	85	cmentarzysko kurhanowe cmentarzysko kurhanowe	WŚ EB późna / środkowa	C-82; 60/A	
4	14-38	84	śląd osadnictwa	neolit		
5	14-38	55	śląd osadnictwa	PŚ		
6	14-38	56	śląd osadnictwa	PŚ		
7	14-38	58	śląd osadnictwa	PŚ		
8	14-38	59	śląd osadnictwa	PŚ		
9	14-38	61	śląd osadnictwa	PŚ		
10	14-38	62	śląd osadnictwa	WŚ		
11	14-38	63	śląd osadnictwa	PŚ		
12	14-38	63	śląd osadnictwa	PŚ		
13	14-38	66	śląd osadnictwa	WŚ		

Żuromino						
Nr stanowiska	Obszar AZP	Nr na obszarze	Rodzaj stanowiska	Chronologia	Nr rejestru	Uwagi
1			cmentarzysko grobów skrzynkowych	WEŻ		
2			znalezisko luźne	nieokreślona		
3			osada	neolit		

Tablica skrótów		
Skrót	Oznaczenie Epoki/Okresu	Oznaczenie podokresu
EK	Epoka Kamienia	
EB	EB	I, II, III, IV, V
WEŻ	WEŻ	
HA	Okres Halsztacki	C, D
LA	Okres Laterński	
SOP	Starszy Okres Przeworski	
MOP	Młodszy Okres Przeworski	A1, A2, A3
OWR	OWR	B [1(a,b,c), 2(a,b,c)], B2/C1, C [1(a,b), 2, 3]
OWL	Okres Wędrówek Ludów	D, E
WŚ	WŚ	
PŚ	PŚ	
Ś	Ś	
Now.	Nowożytność	

Stanowiska archeologiczne jako istotny element dziedzictwa oraz krajobrazu kulturowego podlegają ochronie na mocy przepisów prawa międzynarodowego i tworzonych w ich duchu prawa krajowego, które zobowiązują do ich trwałego zachowania (jeśli to możliwe — na miejscu), uwzględnienia zadań ochronnych w procesie planowania przestrzennego, a jeśli niemożliwa jest trwała ochrona — metodycznego przebadania i zadokumentowania warstw kulturowych oraz zakonserwowania i zabezpieczenia pozyskanych archeologicznych zabytków ruchomych.

Zgodnie z art. 5 pkt i lit. a Europejskiej Konwencji o Ochronie Dziedzictwa Archeologicznego (Dz.U. z 1996 r. nr 120, poz. 564) *każda Strona zobowiązuje się do podejmowania próby pogodzenia i połączenia odpowiednich potrzeb archeologicznych oraz planów zagospodarowania przestrzennego poprzez zapewnienie archeologom uczestnictwa w tworzeniu założeń planowania, ukierunkowanych na zapewnienie wyważonej strategii mającej na celu ochronę, konserwację i podniesienie wartości terenów o wartości archeologicznej, w związku z art. 4 pkt ii cyt. Konwencji, zgodnie z którym każda Strona zobowiązuje się do stosowania środków fizycznej ochrony dziedzictwa archeologicznego, zapewniając, stosownie do okoliczności konserwację i zachowanie dziedzictwa archeologicznego, jeżeli jest to możliwe na miejscu.*

Zgodnie z art. 4 UOZOZ *ochrona zabytków polega, w szczególności, na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu (m.in.): zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwale zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie (pkt 1) oraz uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska (pkt 6).*

W przypadku zabytków archeologicznych zasada trwałej ochrony została dodatkowo umocowana w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo Ochrony Środowiska (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.; dalej: POŚ). Zgodnie z art. 101 pkt 2 lit. f POŚ *ochrona powierzchni ziemi polega na zachowaniu funkcji środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, w tym między innymi zbioru dziedzictwa geologicznego, geomorfologicznego i archeologicznego.*

Zgodnie z art. 31 ust. 1a pkt 2 UOZOZ *osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która zamierza realizować roboty budowlane przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru lub objętym ochroną konserwatorską na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub znajdującym się w ewidencji wojewódzkiego konserwatora zabytków albo roboty ziemne lub dokonać zmiany charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, co doprowadzić może do przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego jest obowiązana, z zastrzeżeniem art. 82a ust. 1, pokryć koszty badań archeologicznych oraz ich dokumentacji, jeżeli przeprowadzenie tych badań jest niezbędne w celu ochrony tych zabytków, natomiast zgodnie z art. 31 ust. 2 UOZOZ zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych, o których mowa w ust. 1a, ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji, wyłącznie w takim zakresie, w jakim roboty budowlane albo roboty ziemne lub zmiana charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, zniszczą lub uszkodzą zabytek archeologiczny.* Przepis ten stanowi dopuszczenie innej niż trwale zachowanie zasady ochrony zabytku archeologicznego, tzw. „ochrony przez zadokumentowanie”, w sytuacji gdy badania archeologiczne są niezbędne w celu ochrony zabytków archeologicznych zagrożonych przekształceniem bądź zniszczeniem. Zadaniem organów administracji publicznej jest doprowadzić do tego, aby takich sytuacji było jak najmniej — zgodnie z przytoczoną zasadą trwałej ochrony zabytków i zachowania zbioru dziedzictwa archeologicznego.

Zarówno naukowe jak i inwestycyjne badania wykopaliskowe należy ograniczyć do niezbędnego minimum, ponieważ w ich trakcie nawarstwienia kulturowe zostają nieodwracalnie usunięte, zaś zabytki ruchome zostają wyciągnięte z pierwotnego kontekstu. Odbywa się to jednak przy zachowaniu odpowiedniej metodyki, która pozwala na powiązanie nieistniejących już (wyeksplorowanych) nawarstwień kulturowych z ruchomym zabytkiem archeologicznym oraz określania i badania ich wzajemnych relacji. Ślad po oryginalnej substancji zabytku pozostaje wówczas w sporządzonej dokumentacji archeologiczno-konserwatorskiej. Wykopaliskowe

badania archeologiczne w tym samym miejscu przeprowadzić można tylko jeden raz, stąd też niezwykle istotne jest racjonalne gospodarowanie zasobem archeologicznym poprzez powstrzymanie się od zbędnych badań wykopaliskowych oraz preferowanie tzw. nieinwazyjnych metod badawczych, które stają się coraz szerzej dostępne. Z tego powodu, w przypadku zagrożenia stanowiska archeologicznego poprzez działania inwestycyjne lub gospodarcze, badaniami archeologicznymi obejmuje się jedynie obszar bezpośrednio narażony na zniszczenie przez prace ziemne. Z kolei w przypadku badań naukowych zaleca się zwiększenie udziału metod nieinwazyjnych, takich jak badania georadarowe, magnetyczne, elektrooporowe, C14 itp.

Ustala się następujące ogólne kierunki ochrony stanowisk archeologicznych:

- *ujęcie w gminnej ewidencji zabytków na podstawie art. 22 ust. 4 i 5 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i w dalsze wykonywanie przepisów określających zasady ochrony obiektów figurujących w GEZ;*
- *uwzględnianie zadań ochronnych w procesie planowania przestrzennego zgodnie ze szczegółowymi zasadami wytyczonymi w dalszej części Programu.*

5.7.2. Ochrona stanowisk archeologicznych o własnej formie terenowej

Do trwałego zachowania przeznaczają się wszystkie stanowiska archeologiczne o własnej formie terenowej (niezależnie od tego czy zostały wpisane do rejestru zabytków), które oprócz wartości naukowych posiadają także walory ekspozycyjne wzbogacające krajobraz kulturowy gminy.

Na obszarze przedmiotowych stanowisk archeologicznych wyklucza się wszelką działalność inwestycyjną i gospodarczą związaną z naruszaniem struktury gruntu (w tym rolną) i przekształcaniem form terenowych. W ich obrębie dopuszcza się jedynie prowadzenie niezbędnych prac porządkowych, zabezpieczających, konserwujących, rewaloryzacyjnych oraz naukowo-badawczych przy zachowaniu przepisów odrębnych. Stanowiskom tym należy zapewnić w miarę możliwości odpowiednią ekspozycję, wzbogacając tym samym krajobraz kulturowy gminy i podnosząc jej atrakcyjność turystyczną. Wskazane jest ich zaadaptowanie na cele turystyczno-rekreacyjno-dydaktyczne, jednak przy uwzględnieniu ich historyczno-geograficznego kontekstu oraz we współpracy z właściwym organem ochrony zabytków i przy zachowaniu przepisów odrębnych.

Ustala się następujące szczegółowe kierunki ochrony stanowisk archeologicznych o własnej formie terenowej:

- *zakaz zabudowy;*
- *zakaz prowadzenia działalności inwestycyjnej i gospodarczej związanej z naruszaniem struktury gruntu;*
- *na obszarach leśnych prowadzenie gospodarki leśnej w sposób nieszkodliwy dla stanowisk;*
- *uporządkowanie i zabezpieczenie oraz właściwe utrzymanie obszarów stanowisk;*
- *ograniczenie potencjalnych zagrożeń naturalnych;*
- *ograniczenie do niezbędnego minimum wykopaliskowych badań archeologicznych na korzyść badań nieinwazyjnych (badania georadarowe, magnetyczne, elektrooporowe, C14 itp.);*
- *zachowanie i ucztyelnianie formy terenowej (w tym rekonstrukcja po ewentualnych naukowych badaniach archeologicznych);*
- *ekspozycja i wkomponowanie w krajobraz kulturowy gminy;*

- ewentualna adaptacja na cele turystyczno-rekreacyjne, utworzenie ścieżek dydaktycznych, parków kulturowych.

5.7.3. Ochrona płaskich stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków

Do trwałego zachowania przeznacza się także obszary płaskich stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków.

Na obszarze przedmiotowych stanowisk archeologicznych wyklucza się wszelką działalność inwestycyjną i gospodarczą związaną z naruszaniem struktury gruntu (w tym rolną). W ich obrębie dopuszcza się jedynie prowadzenie niezbędnych prac porządkowych, zabezpieczających, konserwujących, rewaloryzacyjnych oraz naukowo-badawczych przy zachowaniu przepisów odrębnych.

Ustala się następujące szczegółowe kierunki ochrony płaskich stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków:

- *zakaz zabudowy;*
- *zakaz prowadzenia działalności inwestycyjnej i gospodarczej związanej z naruszaniem struktury gruntu;*
- *na obszarach leśnych prowadzenie gospodarki leśnej w sposób nieszkodliwy dla stanowisk;*
- *uporządkowanie i zabezpieczenie oraz właściwe utrzymanie obszarów stanowisk;*
- *ograniczenie potencjalnych zagrożeń naturalnych;*
- *ograniczenie do niezbędnego minimum wykopaliskowych badań archeologicznych na korzyść badań nieinwazyjnych (badania georadarowe, magnetyczne, elektrooporowe, C14 itp.).*

Powyższe zasady powinny dotyczyć również stanowisk archeologicznych, które posiadały niegdyś formę terenową, lecz z pewnych przyczyn (działalność człowieka, procesy naturalne) ją utraciły. Należy liczyć się bowiem z zachowaniem podziemnych nawarstwień kulturowych.

5.7.4. Ochrona płaskich stanowisk archeologicznych ujętych w ewidencji zabytków

W przypadku pozostałych stanowisk archeologicznych (nieposiadających formy terenowej i nieobjętych wpisem do rejestru zabytków) należy przede wszystkim dążyć do jak najlepszego zachowania zbioru dziedzictwa archeologicznego, w myśl art. 4 pkt 1 UOZOZ oraz art. 101 pkt 2 lit. f POŚ. Z tego względu priorytet winny mieć zasady ochrony opisane w pkt 5.7.3. Gdzie tylko jest to możliwe, należy dążyć do pogodzenia funkcji terenu z potrzebą ochrony zabytku. Jeżeli jednak nie jest to możliwe, dopuszcza się zainwestowanie lub zagospodarowanie terenu stanowiska archeologicznego z zachowaniem warunków prowadzenia niezbędnych badań archeologicznych na zasadach uregulowanych przepisami odrębnymi z zakresu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Prace naruszające strukturę gruntu na terenie stanowiska archeologicznego powodują bowiem nieodwracalne zniszczenie substancji zabytku w postaci nawarstwień kulturowych oraz zniszczenie lub uszkodzenie zalegających w nich ruchomych zabytków archeologicznych. W celu ochrony przed nieodwracalną utratą dziedzictwa kulturowego, działania inwazyjne na obszarze stanowisk archeologicznych należy objąć niezbędnymi badaniami ratowniczymi, w trakcie których warstwy kulturowe podlegają zadokumentowaniu, a zabytki ruchome — zabezpieczeniu i konserwacji.

Ustala się następujące szczegółowe kierunki ochrony płaskich stanowisk archeologicznych, o ile nie podlegają ochronie zgodnie z zasadami określonymi w pkt 5.7.3:

- *Wszelkie prace naruszające strukturę gruntu na obszarze występowania zabytków archeologicznych wymagają przeprowadzenia badań archeologicznych w zakresie niezbędnym do ochrony tych zabytków.*

5.7.5. Przepisy końcowe

Poszczególne zasady ochrony stanowisk archeologicznych opisane w pkt 5.7.2 – 5.7.4 winny ulec doprecyzowaniu w procesie formułowania ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z uwzględnieniem indywidualnej specyfiki danego stanowiska archeologicznego oraz przy rozpoznaniu możliwych dla niego zagrożeń. Przepisy te należy ująć w postaci nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w użytkowaniu terenów, zgodnie z wytycznymi rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. nr 164, poz. 1587). Ponadto zapisy planu muszą spełniać wymogi norm prawnych ustalone w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 283).

Nie wyklucza się odkrycia w przyszłości kolejnych stanowisk archeologicznych (zwłaszcza w wyniku nowych badań w ramach programu Archeologiczne Zdjęcie Polski), które należy uwzględnić na dalszym etapie procesu planowania przestrzennego.

Ochrona właściwa zabytkom archeologicznym powinna być przypisana również do zabytkowych układów urbanistycznych i ruralistycznych historycznych miast i wsi, nawet jeśli nie zostały one osobno ujęte w ewidencji zabytków archeologicznych. Obszary te z natury rzeczy spełniają kryterium zabytku archeologicznego przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a UOZOZ, tj. pozostałości terenowej historycznego osadnictwa. W tym przypadku z reguły dopuszczone może być zagospodarowanie wynikające z potrzeb zabudowy; obszar ciągłego osadnictwa historycznego podlega bowiem nieustannemu rozwojowi aż do czasów współczesnych i bezzasadne jest hamowanie tego procesu. Natomiast ze względu na zagrożenie dla substancji nawarstwień kulturowych, jakie niesie ze sobą naruszanie struktury gruntu, wszelkie zamierzenia budowlane na obszarze historycznego miasta bądź wsi winny być objęte obowiązkiem przeprowadzenia niezbędnych badań archeologicznych.

Dla wszystkich stanowisk archeologicznych przeznaczonych do trwałego zachowania sugerowanym docelowym przeznaczeniem terenu jest utworzenie obszaru zieleni urządzonej, zwłaszcza niskiej (głównie dla stanowisk archeologicznych o własnej formie terenowej), ewentualnie użytku zielonego (dla stanowisk archeologicznych płaskich). Rozrost systemu korzeniowego dużych drzew uszkadza bowiem nawarstwienia kulturowe oraz obiekty i ruchome zabytki archeologiczne. W przypadku stanowisk archeologicznych znajdujących się na terenach leśnych, należy sformułować zasady prowadzenia gospodarki leśnej uwzględniające potrzebę ochrony zabytku.

W przypadku, gdy obszar stanowiska archeologicznego o własnej formie terenowej lub wpisanego do rejestru zabytków objęty został miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dopuszczającym zainwestowanie lub zagospodarowanie, postuluje się zmianę takiego planu, aby wyeliminować lub zminimalizować zagrożenie dla zabytku. Szczególny priorytet należy przyznać stanowiskom archeologicznym o własnej formie terenowej, z obszarów których należy usuwać

wszelkie funkcje stwarzające zagrożenie dla substancji zabytku. W przypadku stanowisk płaskich, przy zmianie istniejących planów, należy dążyć do wypracowania zapisów, dzięki którym w sposób maksymalnie zrównoważony pogodzi się potrzebę ochrony zabytku z dotychczasową funkcją terenu. Jeżeli jednak nie jest to możliwe, należy wprowadzić zapisy umożliwiające przeprowadzenie niezbędnych badań archeologicznych stanowiska archeologicznego zagrożonego zniszczeniem wskutek dopuszczonej działalności.

6. OCENA DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY STĘŻYCA. ANALIZA SZANS I ZAGROŻEŃ.

Analizując stan krajobrazu kulturowego Gminy Stężyca rozpoznano następujące czynniki determinujące dalszy rozwój dziedzictwa kulturowego gminy:

Silne strony:

- liczna zabudowa mieszkalna wraz z budynkami gospodarczymi pochodząca z drugiej poł. XIX w i XX w. zachowana prawie w każdej wsi gminy,
- budynki byłych szkół (Stężyca, Gołubie, Łączyno, Szymbark, Pierszczewo),
- zachowane obiekty architektury sakralnej (kościół: Szymbark, Wygoda Łączyńska, Stężyca) wraz z budynkami przylegającymi (plebanie),
- liczne obiekty małej architektury sakralnej w formie zabytkowych kapliczek (Borucino, Gołubie, Kamienica Szlachecka, Łączyno, Czaple Stare, Stężyca, Szymbark, Żuromino),
- cmentarze katolickie oraz kaplice przedpogrzebowe (Stężyca, Szymbark, Wygoda Łączyńska)
- cmentarze d. ewangelickie (Czapielski Młyn, Szymbark, Nowa Sikorska Huta), cmentarz d. epidemiczny (Kamienica Szlachecka),
- budynki dworca kolejowego w Gołubiu,
- układy ruralistyczne (Gołubie, Potuły, Czaple Stare, Stężyca)
- środowisko naturalne wraz z krajobrazem kulturowym (Kaszubski Park Krajobrazowy, rezerваты przyrody, pomniki przyrody, szlaki turystyczne wodne, rowerowe, piesze),
- tradycja i folklor Kaszub wraz z językiem.

Słabe strony:

- liczne zmiany i zatarcia charakteru dawnych zabudowań mieszkalnych i gospodarczych,
- brak opieki nad cmentarzami d. ewangelickimi,
- brak inwestorów zewnętrznych zainteresowanych rewitalizacją obiektów zabytkowych
- niedostateczna edukacja o wartościach dziedzictwa kulturowego wśród mieszkańców, co powoduje nieodwracalne zmiany w budynkach mieszkalnych i gospodarczych,
- niewystarczające dofinansowanie do projektów dotyczących remontów, konserwacji zabytków, w tym dla prywatnych właścicieli,
- brak lub niska wiedza o prawnych zobowiązaniach właścicieli do należytego utrzymania obiektów historycznych.

Szanse:

- możliwość rewaloryzacji części substancji zabytkowej z wykorzystaniem dotacji państwowych jak i unijnych (kościół d. ewangelicki w Stężycy),
- dalsze korzystne tendencje i prognozy w zakresie rozwoju turystyki kulturowej,

- rozszerzenie współpracy międzyregionalnej w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego – szczególnie między sąsiednimi gminami,

Zagrożenia:

- postępująca dekapitalizacja zasobu zabytkowego (układy ruralistyczne, zagrody wiejskie, cmentarze d. ewangelickie),
- brak poczucia wspólnoty lokalnej wśród mieszkańców gminy,
- niewłaściwe regulacje prawne umożliwiające niekontrolowaną urbanizację na obszarach cennych krajobrazowo skutkującą zagrożeniem krajobrazu kulturowego,
- dewaloryzacja krajobrazu kulturowego przez niekontrolowany proces wprowadzania nowej zabudowy lub wymianę starej na nową o obcych formach,
- brak odpowiednich przepisów pobudzających sponsorowanie kultury i ochrony zabytków,
- traktowanie konieczności ochrony dziedzictwa kulturowego jako problemu konfliktogenego i ograniczającego swobodę dysponowania własnością prywatną i publiczną,
- niewystarczająca współpraca państwa i samorządu terytorialnego na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego dla rozwoju lokalnego.

7. ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE - PRIORYTETY I KIERUNKI DZIAŁAŃ.

Biorąc pod uwagę zasoby dziedzictwa kulturowego Gminy Stężycza określono następujące priorytety oraz kierunki działań i zadania Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Stężycza na lata 2018 –2021.

Priorytet I:

Rewaloryzacja dziedzictwa kulturowego jako elementu rozwoju społeczno -gospodarczego gminy.

Kierunek działań programu opieki:

Zahamowanie procesu degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania.

Zadania:

- podejmowanie starań o uzyskanie środków zewnętrznych na rewaloryzację zabytków będących nie tylko własnością gminy,
- pomoc właścicielom obiektów zabytkowych w pozyskaniu środków na odnowę zabytków,
- stała opieka nad zabytkami,
- zabezpieczenie obiektów zabytkowych przed pożarem, zniszczeniem i kradzieżą.

Priorytet II:

Rozszerzanie zasobu i ochrony dziedzictwa kulturowego gminy.

Kierunek działań:

Aktualizacja i uzupełnianie gminnej ewidencji zabytków.

Zadania:

- dokonywanie przeglądów zasobów wpisanych do rejestru zabytków,
- proponuje się dokonania wpisu do Rejestru Zabytków Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków zespołu folwarcznego w Gapowie oraz młyna wodnego w Gołubiu.
- zbieranie informacji, co 2 lata, od właścicieli obiektów wpisanych do ewidencji zabytków nt. przeprowadzonych remontów,

Priorytet III:

Ochrona i świadome kształtowanie krajobrazu kulturowego.

Kierunek działań:

Zintegrowana ochrona dziedzictwa kulturowego i środowiska przyrodniczego.

Zadanie:

Konsekwentne egzekwowanie zapisów dotyczących działalności inwestycyjnej na obszarach objętych ochroną określonych miejscowości w lokalnych dokumentach planistycznych, strategicznych oraz decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego.

Priorytet IV:

Promocja i popularyzacja dziedzictwa kulturowego gminy.

Kierunek działań:

Ułatwienie dostępu do informacji o dziedzictwie kulturowym gminy.

Zadania:

- udostępnienie gminnej ewidencji zabytków oraz Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Stężyca na lata 2018 –2021 na stronie internetowej Urzędu Gminy,
- udostępnienie informacji o obiektach zabytkowych na stronie internetowej Urzędu Gminy Stężyca

8. ZASADY OCENY REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI.

Program został opracowany na okres czterech lat (2018-2021) i stanowi dokument uzupełniający w stosunku do innych dokumentów planistycznych i aktów prawa miejscowego. Co dwa lata Wójt powinien sporządzać sprawozdania z realizacji zadań Programu i przedstawiać je Radzie Gminy oraz Pomorskiemu Wojewódzkiemu Konserwatorowi Zabytków.

Głównym odbiorcą programu jest społeczność lokalna, która bezpośrednio powinna odczuć efekty jego wdrażania. Dotyczy to nie tylko właścicieli i użytkowników obszarów oraz obiektów zabytkowych, ale również wszystkich mieszkańców. Program powinien służyć podejmowaniu planowych działań dotyczących: inicjowania, wspierania, koordynowania badań i prac z dziedziny ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz upowszechniania i promowania dziedzictwa kulturowego.

Proponuje się następujące wskaźniki oceniające poziom realizacji gminnego programu:

W ramach priorytetu I:

- poziom wydatków budżetu gminy na realizację programu ochrony i opieki nad zabytkami,
- wartość pozyskanych środków finansowych ze źródeł pozabudżetowych przez gminę,
- wartość pozyskanych środków finansowych ze źródeł pozabudżetowych przez właścicieli zabytkowych obiektów,
- liczba obiektów poddanych pracom zabezpieczającym przed pożarem, zniszczeniem lub kradzieżą.

W ramach priorytetu II:

- ilość wprowadzonych zmian do gminnej ewidencji zabytków,
- ilość „nowych” obiektów wpisanych do gminnej ewidencji zabytków, a jednocześnie do wojewódzkiej ewidencji zabytków (od 2014 roku wpisano 1 obiekt) oraz do Rejestru Zabytków Pomorskiego Konserwatora Zabytków (od 2014 roku wpisano 3 obiekty).

W ramach priorytetu III:

- ilość inwestycji na obszarach objętych ochroną zabytków.

W ramach priorytetu IV:

- ilość opracowań umieszczonych na stronie internetowej Urzędu Gminy.

9. ŹRÓDŁA FINANSOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Obowiązującym wyznacznikiem sposobu finansowania opieki nad zabytkami są zasady zawarte w rozdziale 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.). Nakładają one obowiązek finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku na osobę fizyczną lub inną jednostkę organizacyjną, w tym także na jednostki z sektora finansów publicznych, posiadające tytuł prawny do zabytku. Zadania związane z opieką nad zabytkami na terenie Gminy Stężyca mogą być finansowane m.in. z następujących źródeł:

- z budżetu gminy (w miarę posiadanych możliwości)
- finansowanie odbywać się może np. w ramach dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zgodnie z art. 81 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (gmina posiada osiem obiektów rejestrowych, które są już po renowacji w bardzo dobrym stanie).
- z budżetu Urzędu Marszałkowskiego Województwa Pomorskiego w ramach przyznanej dotacji na prace zgodne z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami,
- z budżetu Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków na prace, zgodne z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami,
- z budżetu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, w ramach dotacji przyznanej zgodnie z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w oparciu o ogłaszane corocznie przez Ministerstwo aktualne programy,
- z dotacji unijnych w ramach nowych programów operacyjnych
- z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Pomorskiego

10. PODSUMOWANIE - sposoby realizacja zadań z zakresu ochrony zabytków w gminie Stężyca

Poprzez prowadzenie właściwej polityki władze samorządowe mogą i powinny wytyczać oraz kreować właściwe postawy obywateli wobec zachowanego dziedzictwa. Do najważniejszych zadań w tym względzie należy :

- 1) **Edukacja mieszkańców** w zakresie konieczności ochrony miejscowego dziedzictwa kulturowego. Propagowanie idei poszanowania lokalnej specyfiki budowlanej i zachowania ciągłości tradycji. Wskazane są takie inicjatywy jak organizowanie spotkań dla ludności z

pracownikami służb konserwatorskich, tworzenie ścieżek edukacyjnych dla młodzieży szkolnej, mające na celu uświadomienia roli zabytków w krajobrazie kulturowym. Wskazywanie i promowanie najlepszych realizacji inwestycji związanych z zabytkami.

- 2) **Administracyjne egzekwowanie rygorów** określonych m.in. w dokumentach planistycznych oraz decyzjach administracyjnych, głównie w zakresie wysokości zabudowy, jej charakteru i funkcji, a także ochrony wyznaczonych obszarów i budynków. Ważną rzeczą jest również skuteczna egzekucja prawa budowlanego, a co za tym idzie walka z samowolami budowlanymi. To właśnie prawdopodobnie samowole budowlane przyczyniły się do utraty cech zabytkowych przez znaczną część budynków. Należą do nich głównie wymiany okien, najczęściej wiążące się z poszerzeniem otworów, zmiany kształtu dachu, dowolny dobór poszycia, zbijanie tynków lub też tynkowanie elewacji ceglanych oraz docieplanie kosztem podziałów architektonicznych wystroju.
- 3) **Rozwój i promocja walorów turystycznych**, z wykorzystaniem w tym celu obiektów zabytkowych.
- 4) **Monitoring umów dotyczących sprzedaży zabytków** osobom i przedsiębiorstwom prywatnym, pod kątem realizacji zobowiązań tych podmiotów względem zakupionych obiektów.
- 5) Wykorzystanie zabytkowych zasobów gminy do **aktywizacji gospodarczej** np. w obszarze turystyki i rekreacji.
- 6) **Współpraca ze służbami konserwatorskimi** województwa:
 - a) zakres ochrony konserwatorskiej dla obiektów ujętych w Rejestrze Zabytków - wszelkie działania projektowe, remontowe i inwestycyjne związane z tymi obiektami wymagają pozwolenia Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.
 - b) zakres ochrony konserwatorskiej dla obiektów ujętych w gminnej ewidencji zabytków - **wymaga się zachowania: bryły obiektu i dachu co do kształtu i materiału, podziałów w elewacji, wystroju architektonicznego, stolarki okiennej i drzwiowej co do wielkości, kształtu, wewnętrznych podziałów oraz detalu ozdobnego.** Dopuszcza się stosowanie nowych technologii we wnętrzu obiektu. Wszelkie działania projektowe, remontowe i inwestycyjne związane z tymi obiektami, wykraczające poza wyżej wymieniony zakres, wymagają uzgodnienia z Pomorskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków.

Ustala się następujące zadania, które powinny być uwzględniane przez organy i jednostki administracji publicznej w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami, wspierające właścicieli lub posiadaczy zabytków, wynikające z ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, a mianowicie:

- zahamowanie procesu degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania,
- wyeksponowania poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
- zwiększenie atrakcyjności zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych,
- wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami,
- realizacji przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

UZASADNIENIE

Gmina, zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. t.j. z 2017r. poz. 1875 z późn. zm.) w zakresie zadań własnych realizuje sprawy dotyczące ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Obowiązek sporządzenia gminnego programu opieki nad zabytkami nakłada na Gminę art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. t.j. z 2017r. poz. 2187 z późn. zm.).

Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku pozytywnie zaopiniował Gminny Program Opieki nad Zabytkami Gminy Stężyca na lata 2018 – 2021. Przyjęcie niniejszego programu nie tylko zachęci do działań ochronnych i edukacyjnych, ale także pozwoli właściwie zadbać o obiekty wymagające opieki.

Z powyższych względów przyjęcie przedmiotowej uchwały uważa się za zasadne.